

American Pravda: Popírání holocaustu, Ron Unz

UR unz.com/runz/american-pravda-holocaust-denial

August 27, 2018

[BlogviewArchiv Rona Unze](#)

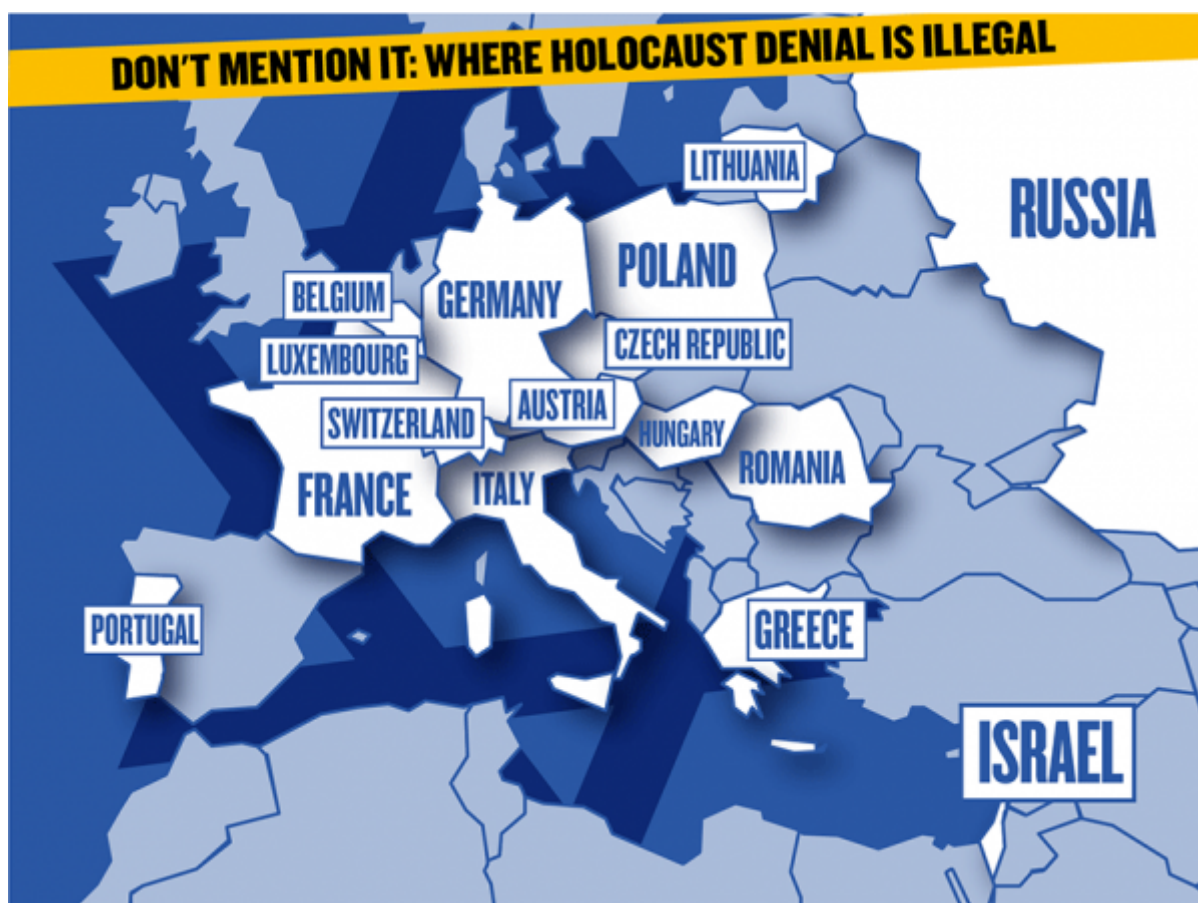
Americká Pravda: Popírání holocaustu • [2h8m](#)

Analýza historie kontroverzního hnutí

[Ron Unz](#) • 27. srpna 2018

• 17 600 slov • [2,327 Comments](#)

[Sdílejte s Gabem](#)

Audio přehrávač

Audio segmenty: [1. část](#) , [2. část](#) , [3. část](#)

[Časopis Reason a popírání holocaustu](#)

Během Imigračních válek v 90. letech jsem se docela spřátelil s lidmi z *Reason*, často jsem navštěvoval jejich kanceláře, zvláště během své „anglické“ kampaně v roce 1998, kdy jsem si ve stejné malé kanceláři Westside v LA našel své vlastní politické ústředí. budovu, kterou používali. Jak můj softwarový projekt pro archivaci obsahu na počátku 21. století začal pohlcovat stále více mého času, postupně jsem s nimi ztrácel kontakt, ale i tak se 40 let jejich archivů časopisů stalo první publikací, kterou jsem začleněno do mého systému a nyní jsem s potěšením zjistil, že obě strany probíhajícího sporu dobře využily můj software při prozkoumávání těch starých problémů s Reasonem.

Libertariáni seskupení kolem *Reasona* zjevně úspěšně prováděli politické průniky do nesmírně bohatého technologického průmyslu Silicon Valley a nyní zorganizovali velkou konferenci v San Franciscu, na které shromáždili své příznivce. Jejich levicově smýšlející rivalové se rozhodli tento projekt utlumit hned v zárodku tím, že zdůraznili některé z nechutnějších ideologických pozic, které mainstreamoví libertariánští vůdci kdysi pravidelně zastávali. Možná by Ron Paul a další libertariáni mohli být proti zámořským válkám a protidrogovým zákonům a podporovat snižování daní a regulací, ale oni a jejich spojenci Republikánské strany byli nevýslovně podílí v nejrůznějších jiných otázkách, a všichni „dobří myslitelé“ by se proto měli držet hodně daleko. .

Debata začala poněkud světským způsobem Amesovým článkem nazvaným „Homofobie, rasismus a Kochové“, který odsuzoval *důvod* sdílení platformy s vysoce postavenou republikánskou kongresmankou křesťanských konzervativních názorů, stejně jako spoléhání časopisu na Kochovo financování a její údajná podpora apartheidu v Jižní Africe během 70. a 80. let. Odpověď od *Rozumu* _redaktor vypadal docela přesvědčivě a oprávněně zamítl útoky viny ze strany sdružení. Nastínil také hrubé chyby a opomenutí v obviněních týkajících se Jižní Afriky a zesměšnil Amese jako

notoricky známého „kospiračního teoretika“ náchylného k chybám. Jen málo lidí zvenčí by jistě věnovalo pozornost tak typické výměně bahna mezi soupeřícími ideologickými tábory.

Pak ale věci nabraly úplně jiný směr a o týden později se Ames vrátil s článkem o 5 000 slovech s názvem, který jistě upoutá pozornost: „Popírání holocaustu“. Tvrdil, že v roce 1976 vydal *Reason* celé *speciální vydání věnované tomuto výbušnému tématu*.

Každý se jistě na internetu v průběhu let setkal s četnými případy popírání holocaustu, ale pro vážený časopis vyčlenit celé číslo na propagaci této doktríny bylo něco úplně jiného. Hollywood po desetiletí posvětil holocaust a v naší hluboce sekulární společnosti jsou obvinění z popírání holocaustu tak trochu jako křičení „Čarodějnice!“ ve Starém Salemu nebo srovnávání obvinění z trockismu u dvora rudého cara. Rozhlasový pořad Progressive Sam Seder's *Majority Report* věnoval celou půlhodinovou část obvinění proti *Reason* a googlování „Reason Magazine“ + „Holocaust Denial“ dnes přináší tisíce návštěv. Tato značná exploze internetové kontroverze byla tím, co mě v té době zaujalo.

Moje první reakce byla zmatená. *Reason* bylo první periodikum, které jsem digitalizoval ve svém systému před tuctem let, a jistě bych si všiml celého problému propagujícího popírání holocaustu. Brzy jsem však zjistil, že únor 1976 byl vyřazen z údajně kompletního souboru, který mi časopis poslal ke zpracování, což je opomenutí, které samo o sobě vyvolává vážné podezření. Ale Ames nějak našel kopii ve vědecké knihovně a vytvořil úplné PDF, které pohodlně umístil na internet, aby podpořil svá obvinění .

Po pečlivém přečtení jeho článku a následném prohlédnutí obsahu jsem usoudil, že jeho obvinění je technicky nepravdivé, ale v podstatě pravdivé. Skutečným tématem tohoto čísla byl zjevně „Historický revizionismus“ a až na pár odstavců sem tam zasypaných mezi 76 stránkami se popírání holocaustu nikdy neobjevilo, takže charakterizovat jej jako téma popírání holocaustu byla zjevně groteskní nadsázka. Ale na druhou stranu, i když mi bylo jen málo autorů povědomých, zdálo se nepopíratelně pravdivé, že byli počítáni mezi nejvýznamnější americké popírače holocaustu a většina z nich byla hluboce spojena s organizacemi sídlícími ve stejném táboře. Kromě toho existovaly silné náznaky, že jejich postoje k tomuto tématu musely být rozumu jistě *známy* redaktoři, kteří si objednali svá díla.

Nejjasnější případ nastává, když Ames citoval výslovná prohlášení Dr. Garyho Northa, prominentního libertariánského myslitele, který sloužil jako jeden z prvních poradců Rona Paula v Kongresu a později se stal jeho dlouholetým partnerem v politice a podnikání:

Pravděpodobně nejvzdálenějšími materiály o revizionismu druhé světové války byly zdánlivě nekonečné vědecké studie o údajné popravě 6 milionů Židů Hitlerem. Anonymní autor [Hoggan] „Mýtu o šesti milionech“ předložil solidní argument proti oblíbenému hororovému příběhu Establishmentu – údajnému morálnímu ospravedlnění našeho vstupu do války... Nepřeložené knihy bývalého vězně z Buchenwaldu prof. Paula Rassiniera , vážně zpochybnili příběh... Nedávná a velmi levná kniha v časopisecké podobě *Umřelo opravdu šest milionů?* , se objevil v roce 1973, napsal Richard Harwood.

Pozdější vydání obsahovalo tisíc slov od profesora Adama Reeda z Rockefellerovy univerzity, dřívějšího přispěvatele *Reason* , který silně potvrdil mainstreamové vyprávění o holocaustu citováním ze standardních prací a vzal si Dr. Northa k úkolu za citaci pochybných textů popírání holocaustu. kvalitní. Ale North pevně stál za svým:

„Druhý bod, že asi 6 milionů Židů skutečně zemřelo v koncentračních táborech, je ten, který bude otevřen, dokud nebudou plně dostupné záznamy z tohoto období. Ještě nejsem přesvědčený, tak či onak. Jsem rád, že mám interpretaci dat od Dr. Reeda, ale dokud vydavatelské společnosti a akademická cech nepodpoří přehodnocení dat, budu nadále doporučovat, aby si zájemci o revizionistické otázky přečetli *Mýtus o šesti milionech a Opravdu zemře šest milionů?* jako rozumné (i když ne nutně nevyvratitelné) kusy historického revizionismu. Pokud se člověk nemůže rozhodnout, měl by více číst.“

Dr. James J. Martin byl hlavním přispěvatelem do únorového vydání revizionismu a předchozí lednové vydání obsahovalo rozšířené otázky a odpovědi redaktorů, přičemž jeden z dotazů se přímo týkal kontroverzního tématu:

DŮVOD: Dr. Martine, věříte, (1) že konkrétní obvinění proti nacistům z programu hromadného vyhlazování několika milionů Židů je pravdivé a (2) že spojenecká zvěrstva byla stejně velká nebo větší než ta Němců? , z vašeho studia otázky?
MARTIN: No, nikdy jsem nepočítal se všemi, kteří přišli o život ve válce – viděli jsme širokou škálu statistických materiálů, z nichž některé byly vytaženy ze vzduchu. V důsledku toho je těžké udělat jakýkoli odhad tohoto druhu, zda bylo zabito dalších deset na jedné nebo na druhé straně, není podle mého názoru nijak zvláště vzrušující téma. Zda lze obvinění prokázat, se teprve uvidí. Nevěřím, že důkazy o plánovaném vyhlazení celého židovského obyvatelstva Evropy obstojí. V průběhu let jsem byl ovlivněn díly Paula Rassiniera a stále se s ním musí počítat. Jeho díla byla dlouhou dobu ignorována a dříve nebo později se někdo bude muset slušně vyrovnat s tím, co představil. Myslím, že Rassinierovo obecné tvrzení je v tuto chvíli rozumné a neviděl jsem žádné pádné důkazy, které by rozrušily jeho obvinění nebo jeho tvrzení, že neexistoval žádný plánovaný program na vyhlazení evropských Židů. Jeho dalším hlavním případem je, že neexistovaly žádné programy na vyhlazování plynových komor. Skutečnost, že mnoho lidí přišlo o život, je nezpochybnitelná – to, že německé koncentrační tábory nebyly zdravotnickými středisky, je dobře známo – ale zdá se, že byly mnohem menší a mnohem méně smrtelné než ty ruské.

Dalším významným přispěvatelem do tohoto problému byl Dr. Austin J. App a jen o tři roky dříve vydal krátkou knihu s odporným názvem *The Six Million Swindle: Blackmailing the German People for Hard Marks with Fabricated Corpses* .

V následném sloupku Amesova vlastního redaktora jsou uvedeny ohromené reakce různých novinářů, přičemž jeden z nich tweetoval: „*Neměl jsem tušení, že Reason Magazine byl kdysi útočištěm revizionismu holocaustu. Svatá Moly.*“ Navzdory rozzlobenému mlžení současných zaměstnanců *Reason* se tento popis zdá docela správný.

Skutečně se zdá, že existují značné nepřímé důkazy, že přibližně v té době se „skepticismus k holocaustu“ rozšířil poměrně široce v rámci celého rodícího se libertariánského hnutí. Kromě ostré kritiky výše zmíněného profesora Reeda se drtivá většina čtenářských ohlasů zdála naprosto příznivá, přičemž Samuel Konkin III, redaktor *New Libertarian Weekly* a různých podobných publikací, naznačoval, že únorové číslo bylo jedno z nejlepších, jaké měli. kdy byly zveřejněny. David Nolan, zakladatel Americké liberální strany, také ocenil záležitost jako „výjimečnou“.

Dva redaktoři dotyčného čísla i dnes zůstávají docela prominentními postavami v *Reasonu* a v rámci amerického libertarianismu, zatímco tiráž tehdy nesl jména jako David Brudnoy a Alan Reynolds, kteří se později stali vlivnými postavami konzervativní a libertariánské politiky. Zdá se, že neexistují žádné důkazy o jakýchkoli rezignacích nebo vzteklých obviňováních po zveřejnění problému, který, jak se zdá, byl stráven s naprostou vyrovnaností, zjevně vzbuzující menší nevraživost, než jakou mohl vyvolat spor o měnovou politiku.

Během let jsem nikdy nevěnoval velkou pozornost diskusím o holocaustu, ale jméno Murrayho Rothbarda na mastheadu *Reason* z roku 1976 vyvolalo vzpomínku. Rothbard je všeobecně považován za zakladatele moderního libertarianismu a já jsem si v 90. letech kdesi četl, že se často vysmíval holocaustu jako totálnímu nesmyslu, který mi utkvěl v paměti jako typický příklad libertariánské výstřednosti. Rychlé vyhledávání Google jako by potvrdilo mou vzpomínku, že Rothbard byl zapřisáhlý popírač holocaustu.

Ačkoli celá polemika týkající se redakční linie *Reasona* z poloviny 70. let brzy utichla, zůstala vzadu v mé mysli hlodavou hádankou. Vždy jsem byl dost skeptický k libertariánské ideologii, ale moji přátelé z *Reasonu* z 90. let mi rozhodně připadali jako chytrí a racionální lidé, stěží šílenci jakéhokoli druhu, a dva z těch, které jsem znal nejlépe, byli spolupracovníci. -redaktoři předmětného kontroverzního problému.

Snadno jsem pochopil, jak horliví libertariánští ideologové mohou být v určitých záležitostech smetení za bod racionality – možná argumentem, že policie a armáda by měly být zrušeny jako etatistické instituce – ale faktická otázka, co se stalo nebo nestalo s Židy Evropa během druhé světové války stěží spadala do této kategorie. Libertarianismus navíc vždy přitahoval velmi početný židovský kontingent, zejména v jeho vyšších řadách, a jeden z redaktorů vydání pocházel z tohoto prostředí, stejně jako Rothbard a mnozí další uvedení na tiráži. Zatímco vyšinutý antisemitismus není mezi Židy nemožný, myslím si, že je poněkud méně pravděpodobný. Zjevně se muselo stát něco velmi zvláštního.

Poté jsem byl příliš zaneprázdněn svou prací, než abych se na věc zaměřil, ale o několik měsíců později jsem měl více času a začal jsem s podrobným vyšetřováním. Mým prvním krokem bylo pečlivě si přečíst články o *Reasonu* vytvořené těmi kontroverzními autory, které jsem dříve neznal. I když ty kousky nesouvisely s holocaustem, myslel jsem, že by mi mohly dát smysl jejich myšlení.

K mému překvapení se historiografie zdála výjimečně dobrá a téměř jistě přesná na základě toho, co jsem za ta léta nasbíral z dokonale mainstreamových zdrojů. Dlouhý článek Dr. Martina o notoricky známém rámování „Tokyo Rose“ byl pravděpodobně tím nejlepším a nejkompaktnějším zpracováním, s jakým jsem se kdy na toto téma setkal, a analýza tragédie sudetských Němců Dr. App byla stejně silná a upozornila na několik bodů. Předtím jsem nevěděl. Percy Greaves účinně shrnul mnohé z velmi podezřelých aspektů útoku na Pearl Harbor, a ačkoli jeho případ stíhání proti FDR rozhodně nebyl vzduchotěsný, byl v souladu s názory prezentovanými mnoha vědci v jiných knihách na toto téma. Navíc jeho pozice bylasekundoval mladý Bruce Bartlett, později významný představitel Reagana a Bushe, a ještě později silný republikánský kritik George W. Bushe, běžně oslavovaný *New York Times*. Většina ostatních spisů se také zdála velmi kvalitní, včetně shrnutí revizionismu z druhé světové války Dr. Northa. Obecně vzato, akademická vzdělanost těchto článků značně předčila vše, co se nacházelo v časopisech s názorem z posledních desetiletí, včetně samotného *Rozumu*. Zájemci mohou kliknout na výše uvedené odkazy, přečíst si příslušné články a rozhodnout se sami.

Tehdy byl *Reason* mladým časopisem, který se potýkal s potížemi, se spoustou zaměstnanců a rozpočtem. Publikování článků tak zjevné kvality bylo jistě pozoruhodným úspěchem, na který mohli být redaktoři náležitě hrdí, a ohromně pozitivní dopisy, které dostávali, se zdály být naprosto oprávněné. Mezitím se zdálo, že ošklivé útoky Amese byly útoky pouhého politického hackera, který se možná ani neobtěžoval číst články, jejichž autory haněl.

Jako další známku Amesovy nečestnosti asi dva tuctykrát při své hackerské práci hodil přídomek „nacista“ spolu s četnými použitými výrazu „antisemita“ a Greaves byl jistě předmětem mnoha takových nadávek. . Ale ačkoli Greaves a Bartlett psali články na stejné téma Pearl Harbor a podle Wikipedie byl prvním akademickým poradcem druhého na toto téma, Bartlettovo jméno se nikde v Amesově hitu neobjevuje, pravděpodobně proto, odsuzovat prominentního politického experta, kterého *New York Times* velmi milují , jako „antisemitského neonacistu“, by se mohlo ukázat jako sebezničující. I když to ponecháme stranou, obviňujeme židovské libertariány, kteří řídí *Rozumbýt* nacistickými propagandisty musí být jistě tím druhem obvinění, které by narušilo důvěřivost i těch nejdůvěřivějších.

Deborah Lipstadt a popírání holocaustu

S Amesovou věrohodností jsem se rozhodl, že si jeho článek znovu pečlivě přečtu a hledal, jaké vodítka k celé bizarní situaci najdu. Akademičtí učenci, kteří publikují velmi dobrou historii o určitých tématech, mohou mít stále zcela iracionální názory na jiná, ale normálně by se dalo předpokládat opak.

Zdálo se, že velká část Amesova chápání problému pochází od jisté Deborah Lipstadtové, kterou charakterizoval jako velkou expertku na holocaust. Její jméno mi bylo velmi matně povědomé jako jakýsi akademický aktivista, který před lety vyhrál velké právní vítězství nad pravicovým britským historikem jménem David Irving a Irving sám obdržel další udání v Amesově článku.

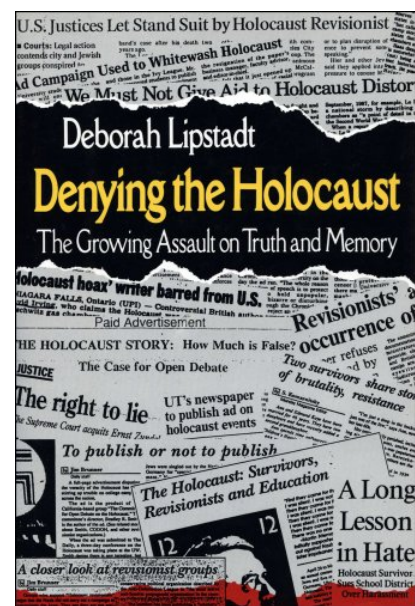
Jedno jméno však vyčnívalo. Zřejmě na základě Lipstadtových informací popsal Ames Harryho Elmera Barnese jako „kmotra americké literatury popírání holocaustu“ a Martinova „guru popírání holocaustu“.

O tucet let dříve by mi jméno „Barnes“ neříkalo téměř nic. Ale když jsem vytvořil svůj systém archivace obsahu a digitalizoval tolik nejvlivnějších amerických publikací za posledních 150 let, brzy jsem zjistil, že mnoho našich nejproslulejších veřejných intelektuálů – levice, pravice a středu – bylo náhle vyčištěno a „... zmizely“ kolem

roku 1940 kvůli jejich oddané opozici vůči extrémně agresivní zahraniční politice FDR a Barnes, významný historik a sociolog, patřil mezi nejvýznamnější z nich. Byl jedním z prvních redaktorů ve *Foreign Affairs* a mnoho let poté jeho důležité články zdobily stránky *The New Republic* a *The Nation.*, zatímco i po svém pádu redigoval *Perpetual War for Perpetual Peace*, důležitou sbírku esejů z roku 1953 jeho a dalších kdysi významných osobností. Ale mít postavu takového intelektuálního ražení obviněnou z popírače holocaustu, natož z „kmotra“ celého hnutí, mi připadalo poněkud bizarní.

Vzhledem k tomu, že Ames byl pouze ignorantský politický hack, který předával názory ostatních, zaměřil jsem se na Lipstadta, jeho klíčový zdroj. Každý, kdo strávil mnoho času nad vlákny komentářů relativně nefiltrovaných webů, se jistě setkal s kontroverzním tématem popírání holocaustu, ale nyní jsem se rozhodl pokusit se problém prozkoumat mnohem vážněji. Pár kliknutí na web Amazon.com a její kniha *Popírání holocaustu* z roku 1993 mi dorazila do schránky o pár dní později a poskytla mi vstup do toho tajemného světa.

Čtení knihy pro mě bylo určitě obrovským zjevením. Lipstadtová je profesorkou studií holocaustu se jmenováním na katedře teologie Emory University, a jakmile jsem si přečetl úvodní odstavec její první kapitoly, rozhodl jsem se, že její akademická specializace by se určitě dala popsat jako „teologie holocaustu“.

Producent byl nedůvěřivý. Bylo pro ni těžké uvěřit, že odmítám příležitost vystoupit v jejím celostátně vysílaném pořadu. „Ale na toto téma píšete knihu. Bude to skvělá reklama.“ Opakovaně jsem vysvětloval, že se nezúčastním debaty s popíračem holocaustu. O existenci holocaustu se nediskutovalo. Analyzoval bych a ilustroval, kdo jsou a co se snažili udělat, ale neobjevil bych se s nimi... Neochotná přijmout mě ne jako konečné, důrazně odsoudila popírání holocaustu a vše, co představovalo. Pak, v posledním pokusu přimět mě, abych změnil názor, mi položila otázku: "Určitě s nimi nesouhlasím, ale nemyslíš, že by naši diváci měli slyšet druhou stranu ? "

Lipstadtova absolutní hrůza z toho, že někdo skutečně zpochybňuje principy její akademické doktríny, nemohla být do očí bijící. Žádný horlivý teolog evropského temného středověku by jistě nereagoval jinak.

Druhá kapitola její knihy tento dojem podpořila. Protože mnoho jednotlivců, které odsuzuje jako popírače holocaustu, také podporovalo revizionistický pohled na základní příčiny první a druhé světové války, tvrdě na tyto školy zaútočila, ale poněkud zvláštním způsobem. V posledních letech se blogger Steve Sailer a další vysmívali tomu, co popisují jako styl debaty „ukaž a prskni“, ve kterém je „politicky nekorektní“ narativ pouze popsán a poté automaticky považován za evidentně nepravdivý bez jakéhokoli doprovodná potřeba skutečného vyvrácení. Zdálo se, že toto je přístup, který Lipstadtová zvolila ve své poměrně krátké knize. Například poskytla velmi dlouhý seznam předních akademických učenců, prominentních politických osobností a vlivných novinářů, kteří hájili revizionistickou historii, poznamenala, že jejich názory nesouhlasí s mainstreamovější perspektivou, kterou pravděpodobně nasála ze svých učebnic Historie 101, a proto je považovala za jako plně odhalené. Křesťanský kazatel, který se pokouší vyvrátit evoluční teorie Harvardova EO Wilsona citováním pasáže biblického verše, by jistě mohl zaujmout v podstatě stejný přístup. Ale jen málo evangelikálních aktivistů by bylo tak hloupé, aby poskytlo velmi dlouhý seznam významných vědců, kteří všichni zaujali stejný darwinistický postoj, a pak se je pokusili smést stranou citováním jediného verše z Genesis. Zdá se, že Lipstadt přistupuje k dějinám podobně jako bůhvíjak bible, ale je obzvláště hloupý. Navíc, Zejména Barnes figuroval v Lipstadtově kapitole a v celé její knize poměrně výrazně. Index uváděl jeho jméno na více než dvou desítkách stran a opakovaně je popisován jako „kmoť“ popírání holocaustu a jeho klíčová postava. Vzhledem k tak rozsáhlému pokrytí jsem dychtivě prozkoumal všechny tyto odkazy a doprovodné poznámky pod čarou, abych odhalil šokující prohlášení, která musel učinit během své velmi dlouhé vědecké kariéry.

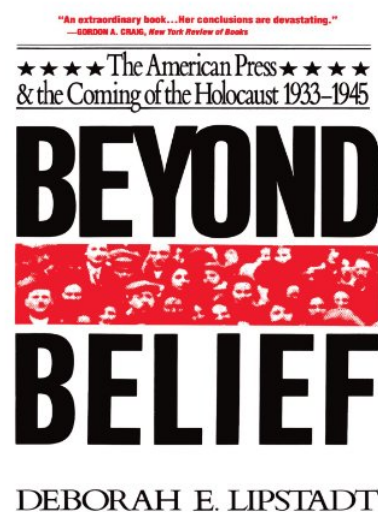
Docela mě to zklamalo. Nenašel jsem jediný odkaz na jeho domnělé názory na popírání holocaustu až do pouhého roku před jeho smrtí ve věku 79 let, a dokonce ani tato položka je stěží to, čemu jsem se nechal věřit. V 9300 slovním článku o revizionismu pro libertariánskou publikaci zesměšňuje přední zdroj o holocaustu za tvrzení, že Hitler zabil 25 milionů Židů, přičemž poznamenává, že celkový počet byl téměř dvojnásobkem jejich tehdejší celosvětové populace. Kromě toho Barnes několikrát použil slovo „údajně“ na příběhy o nacistickém vyhlazovacím plánu, což je svatokrádežný postoj, který, jak se zdá, děsil teologa, jakým byl Lipstadt. Nakonec v krátké, posmrtně publikované recenzi knihy francouzského učenice Paula Rassinera Barnes shledal svůj odhad pouhého 1 milionu až 1,5 milionu židovských úmrtí docela přesvědčivým, Takže ačkoli tato poslední položka technicky potvrdila Lipstadtovo obvinění, že Barnes byl popírač holocaustu, její tvrzení bez důkazů, že byl zakladatelem a vůdcem oboru, sotva zvýšilo její vědeckou důvěryhodnost. Mezitím všech těch mnoho desítek tisíc slov, které jsem od Barnese přečetl, naznačovalo, že jde o pečlivého a nezaujatého historika.

Napadla mě notoricky známá příhoda, která se stala krátce po bolševické revoluci. Významný filolog Timofei Florinsky, jeden z mezinárodně nejuznávanějších ruských akademických vědců, byl předveden před revoluční tribunál k veřejnému výslechu o svých názorech a jednu ze soudkyň, opilou židovskou bývalou prostitutku, jeho odpovědi tak rozčilovaly, že vytáhla revolver. a zastřelil ho tam a hned. Vzhledem k Lipstadtově zjevnému emocionálnímu stavu jsem měl silné podezření, že si možná přála, aby se podobným způsobem vypořádala s Barnesem a mnoha dalšími učenici, které odsuzovala. Mimo jiné s hrůzou poznamenala, že více než dvě desetiletí po jeho očištění z veřejného života v roce 1940 byly Barnesovy knihy stále povinnou četbou na Harvardu i v Kolumbii.

Všichni přiměřeně extrapolujeme to, co již víme nebo můžeme snadno ověřit oproti tomu, co je obtížnější ověřit, a zbývající kapitoly Lipstadtovy knihy mě nechávaly velmi na pochybách o spolehlivosti

její práce, která byla všechna napsána podobným téměř hysterickým styl. Vzhledem k tomu, že mi byla matně známá z její dobře propagované právní bitvy proti historikovi Davidu Irvingovi před více než tuctem let, sotva jsem byl překvapen, když jsem zjistil, že mnoho stránek bylo věnováno jeho hanění a urážení v podstatě stejným způsobem jako Barnese. , tak jsem se rozhodl ten případ prošetřit. Jen mě trochu překvapilo, když jsem zjistil, že Irving byl jedním z nejúspěšnějších světových historiků druhé světové války, jehož pozoruhodné dokumentární nálezy zcela převrátily naše znalosti o tomto konfliktu a jeho původu, přičemž jeho knihy se prodávaly v mnoha milionech. Celý jeho přístup ke kontroverzním historickým otázkám spočíval v tom, že se co nejvíce opíral o tvrdé dokumentární důkazy a jeho naprostá neschopnost najít jakékoli takové dokumenty týkající se holocaustu přiváděla Lipstadtovou a její kolegy etnické aktivisty k šílenství pobouření, takže po mnoha letech úsilí se jim nakonec podařilo zničit jeho kariéru. Ze zvědavosti jsem přečetl několik jeho kratších knih, které se mi zdály naprosto vynikající historiografií, napsané velmi odměřeným tónem, zcela odlišným od Lipstadtovy, jejíž vlastní líčení z roku 2005 o jejím právním triumfu nad Irvingem, *History on Trial* , jen potvrdilo můj názor na její neschopnost.

Lipstadtova první kniha *Beyond Belief* , vydaná v roce 1986, také vypráví zajímavý příběh a její popisný podtitul zní „Americký tisk a příchod holocaustu, 1933-1945“. Většinu svazku tvoří výstřižky z tisku z amerických tištěných médií té doby proložené jejími poněkud hysterickými průběžnými komentáři, které však poskytují jen malou analýzu nebo úsudek. Někteří z novinářů informovali o děsivých podmínkách pro Židy v předválečném Německu, zatímco jiní tvrdili, že takové příběhy byly divoce

přehnané, přičemž Lipstadt automaticky chválil první a odsuzoval druhé, aniž by poskytl jakékoli vážné vysvětlení.

O tři roky dříve vyšla pozoruhodná kniha Lenního Brennera *Sionismus ve věku diktátorů*. Přestože jsem ho objevil teprve nedávno, každý polokompetentní odborník na vlastní téma by si toho jistě všiml, Lipstadt však o jeho existenci neposkytl ani náznak. Možná realita důležitého nacisticko-sionistického hospodářského partnerství ve 30. letech 20. století, kdy nacističtí představitelé cestovali do Palestiny jako vážení sionističtí hosté a přední nacistické noviny chválily sionistický podnik, mohla zkomplikovat její jednoduchý příběh o fanatické německé nenávisti vůči Židům za Hitlera, která se neustále zvyšovala. vyhlazovací hřiště. Její jmenování profesorem na katedře teologie se zdálo velmi vhodné. Lipstadtovo válečné zpravodajství bylo stejně špatné, možná horší. Katalogizovala snad několik stovek tištěných zpráv, z nichž každá popisovala masakr stovek tisíc nebo dokonce milionů Židů nacisty. Vyjádřila však své rozhořčení, že tolik těchto zpráv bylo pohřbeno hluboko na vnitřních stránkách novin, umístění naznačovalo, že byly považovány za hysterickou propagandu válečných zvěrstev a pravděpodobně smyšlené, přičemž redaktoři někdy tento názor výslovně vyjádřili. Mezi těmito nedostatečně zdůrazněnými příběhy bylo skutečně tvrzení, že Němci nedávno zabili 1,5 milionu Židů tím, že každému z nich jednotlivě vstříkli do srdce smrtící drogu. A i když o tom nevidím žádnou zmínku, přibližně ve stejnou dobu nejvyšší americký židovský vůdce rabín Stephen Wise šířil absurdní zprávu, že nacisté povraždili miliony Židů, z jejich kůží udělali stínidla a jejich těla přeměnili v mýdlo. Je zřejmé, že oddělení pravdy od lži během vánice válečné propagandy nebylo zdaleka tak snadné, jak se zdálo Lipstadtovi.

Obyčejní Američané byli zjevně ještě skeptičtější než redaktoři novin. Podle Lipstadta:

[Arthur] Koestler v *Sunday New York Times Magazine* citoval průzkumy veřejného mínění ve Spojených státech, ve kterých devět z deseti průměrných Američanů odmítlo obvinění proti nacistům jako propagandistické lži a jednoznačně prohlásilo, že jim nevěří ani slovo.

Lipstadt přesvědčivě prokázal, že se zdá, že jen velmi málo Američanů věřilo v realitu holocaustu během samotné druhé světové války, navzdory značnému úsilí rozrušených židovských aktivistů je přesvědčit. V průběhu let jsem viděl zmínky o mnoha dalších knihách, které uváděly stejný základní bod, a proto tvrdě odsuzovaly americké politické vůdce té doby za to, že nedokázali „zachránit Židy“.

Explicitní a implicitní popírání holocaustu po druhé světové válce

Přesto, když jsem začal dále zkoumat historii popírání holocaustu v návaznosti na *Reason contretemps*, byl jsem velmi překvapen, když jsem zjistil, že stejný vzorec rozšířené nedůvěry v holocaust, jak se zdá, v nezmenšené míře pokračoval i po konci války a v průběhu padesátých let. , který je zvláště silný mezi vysoce postavenými americkými vojenskými osobnostmi, zejména nejvyššími generály a jednotlivci se zpravodajským zázemím, kteří by podle všeho měli nejlepší znalosti o skutečných událostech.

Před několika lety jsem narazil na zcela obskurní knihu z roku 1951 s názvem Železná opona nad Amerikou od Johna Beatyho, uznávaného univerzitního profesora. Beaty strávil svá válečná léta ve Vojenské rozvědce a měl za úkol připravovat denní informační zprávy distribuované všem nejvyšším americkým představitelům, které shrnuly dostupné zpravodajské informace získané během předchozích 24 hodin, což byla samozřejmě pozice značné odpovědnosti.

Jako horlivý antikomunista považoval velkou část americké židovské populace za hluboce zapletenou do podvratné činnosti, a proto představoval vážnou hrozbu pro tradiční americké svobody. Zejména rostoucí židovská sevření publikací a médií stále více ztěžovala, aby se k americkému lidu dostaly

nesouhlasné názory, přičemž tento režim cenzury představoval „železnou oponu“ popsanou v jeho názvu. Obviňoval židovské zájmy ze zcela zbytečné války s hitlerovským Německem, které dlouho usilovalo o dobré vztahy s Amerikou, ale místo toho utrpělo totální zničení kvůli silné opozici vůči evropské komunistické hrozbě podporované Židy.

Beaty také ostře odsoudil americkou podporu novému státu Izrael, což nás potenciálně stálo dobrou vůli tolika milionů muslimů a Arabů. A jako velmi malý stranou také kritizoval Izraelce za to, že nadále tvrdili, že Hitler zabil šest milionů Židů, což je velmi nepravděpodobné obvinění, které nemělo žádný zjevný základ ve skutečnosti a zdálo se, že jde jen o podvod vymyšlený Židy a komunisty, jehož cílem bylo otrávit naše vztahy s poválečným Německem a vytáhnout peníze pro židovský stát z dlouho trpícího německého lidu.

Kromě toho byl sžíravý směrem k Norimberskému procesu, který popsal jako „velkou nesmazatelnou skvrnu“ na Americe a „výsměch spravedlnosti“. V řízení podle něj dominovali pomstychtiví němečtí Židé, z nichž mnozí se zabývali falšováním svědectví nebo měli dokonce kriminální minulost. Výsledkem bylo, že toto „špinavé fiasko“ Němce pouze naučilo, že „naše vláda neměla smysl pro spravedlnost“. Senátor Robert Taft, republikánský vůdce bezprostředně poválečné éry, zaujal velmi podobnou pozici, která mu později získala chválu Johna F. Kennedyho v *Profiles in Courage*. Skutečnost, že hlavní sovětský žalobce v Norimberku sehrál stejnou roli během notoricky známých stalinských monstrprocesů na konci třicátých let, během nichž se mnoho starobolševiků přiznalo k nejrůznějším absurdním a směšným věcem, jen stěží zvýšila důvěryhodnost řízení pro mnohé zvenčí pozorovatele.

Tehdy stejně jako dnes měla kniha, která zaujímala tak kontroverzní pozice, malou šanci na nalezení hlavního newyorského vydavatele, ale brzy ji vydala malá dallaská firma a poté se stala nesmírně úspěšnou a během několika příštích let prošla asi sedmnácti výtisky.

Podle Scotta McConnella, zakládajícího editora *The American Conservative*, se Beatyho kniha stala druhým nejoblíbenějším konzervativním textem 50. let a zařadila se pouze za ikonickou klasiku Russella Kirka *The Conservative Mind*.

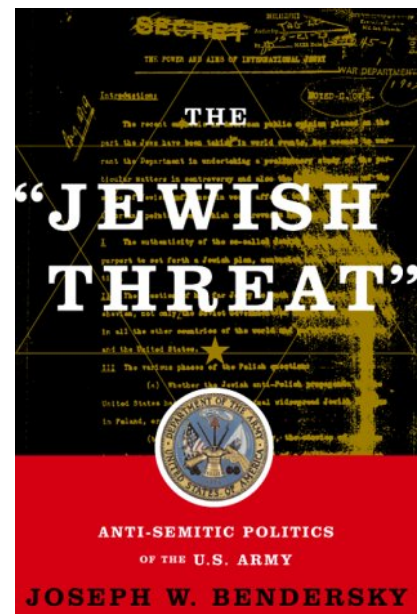
Navíc, ačkoli židovské skupiny včetně ADL knihu tvrdě odsoudily, zejména ve svém soukromém lobování, vyvolalo toto úsilí odpor a řada nejvyšších amerických generálů, sloužících i penzionovaných, bezvýhradně podpořila Beatyho práci, odsuzovala snahy ADL o cenzuru a naléhala na všechny Američané, aby si přečetli svazek. Ačkoli Beatyho zcela explicitní Popírání holocaustu může šokovat něžné moderní cítění, v té době se zdá, že vyvolalo sotva vlnu znepokojení a bylo téměř zcela ignorováno dokonce i hlasitými židovskými kritiky díla.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Velkou část tohoto velmi zajímavého příběhu vypráví Joseph Bendersky, odborník na studia holocaustu, který své knize „Židovská hrozba“ z roku 2000 věnoval deset let

archivního výzkumu. Jeho práce zachycuje extrémně rozšířený antisemitismus nalezený v americké armádě a vojenské rozvědce během první poloviny dvacátého století, přičemž Židé byli široce považováni za vážné bezpečnostní riziko. Kniha má hodně přes 500 stran, ale když jsem se podíval do rejstříku, nenašel jsem žádnou zmínku o

Rosenbergových, Harrym Dexteru Whiteovi ani o žádném z dalších velmi početných židovských špiónů odhalených Venona Decrypts a samotný výraz „Venona“ také chybí z indexu. Zprávy o drtivé většině židovského vedení ruských bolševiků jsou většinou považovány za fanatismus a paranoiu, stejně jako popisy podobného etnického zkreslení americké komunistické strany, natož vydatné finanční podpory bolševiků ze strany židovských mezinárodních bankéřů. V jednu chvíli, odmítá

spojení mezi Židy a komunismem v Německu tím, že poznamenává, že „méně než polovina“ vedení komunistické strany byli Židé; ale protože méně než jeden ze sta Němců pocházel z tohoto etnického původu, byli Židé mezi komunistickými vůdci zjevně nadměrně zastoupeni až o 5 000 %. Zdá se, že to je typická nečestnost a nepočestnost, se kterou se pravidelně setkávám mezi odborníky na židovský holocaust.

Mezitím, vzhledem k tomu, že autorská práva již dávno vypršela, jsem rád, že mohu přidat Beatyho dílo do mého výběru Kontroverzní knihy HTML, aby si je zájemci mohli přečíst a sami se rozhodnout:

Železná opona nad Amerikou

John Beaty • 1951 • 82 000 slov

Beatyho velmi krátká diskuse z roku 1951 byla prvním příkladem explicitního popírání holocaustu, který se mi podařilo najít, ale bezprostřední poválečná léta se zdají být naprosto plná něčeho, co by se dalo popsat jako „implicitní popírání holocaustu“, zejména v nejvyšších politických kruzích.

V průběhu let vědci a aktivisté holocaustu velmi oprávněně zdůrazňovali naprosto bezprecedentní povahu historických událostí, které studovali. Popisují, jak bylo asi šest milionů nevinných židovských civilistů záměrně vyhlazeno, většinou v plynových komorách, jedním z nejkulturnějších národů Evropy, a zdůrazňují, že monstróznímu projektu byla často připisována větší priorita než válečným vojenským potřebám Německa během zoufalého boje o přežití v zemi. . Kromě toho Němci také vynaložili obrovské úsilí, aby úplně odstranili všechny možné stopy jejich děsivého činu, s obrovskými prostředky vynaloženými na zpopelnění všech těch milionů těl a rozptýlení popela. Stejná technika mizení byla dokonce někdy aplikována na obsah jejich masových hrobů, které byly vykopány dlouho po prvním pohřbu, takže hnijící mrtvoly pak mohly být totálně spáleny a všechny důkazy odstraněny. A přestože jsou Němci proslulí svou extrémní byrokratickou precizností, tento

obrovský válečný projekt byl zjevně realizován bez užitku jediného písemného dokumentu, nebo alespoň žádný takový dokument nikdy nebyl nalezen.

Lipstadt nazvala svou první knihu „Beyond Belief“ a myslím, že se všichni shodneme na tom, že historická událost, kterou ona a mnoho dalších na akademické půdě a v Hollywoodu učinili středobodem svého života a kariéry, je určitě jednou z nejpozoruhodnějších událostí v celé lidské historii. Skutečně, možná jen marťanská invaze by si zasloužila historické studium, ale slavná rozhlasová hra Orsona Wellesse *Válka světů*, která v roce 1938 vyděsila tolik milionů Američanů, se ukázala být spíše podvodem než skutečností.

Šest milionů Židů, kteří zemřeli při holocaustu, jistě představovalo velmi podstatný zlomek všech válečných obětí v Evropském divadle, stokrát převyšuje počet všech Britů, kteří zemřeli během Blitz, a je jich tucetkrát více než všech ostatních. Američané, kteří tam padli v bitvě. Navíc naprostá zrůdnost zločinu proti nevinným civilistům by jistě poskytla nejlepší možné ospravedlnění pro válečné úsilí Spojenců. Zdá se však, že po mnoho a mnoho let po válce většinu předních politických protagonistů v tomto ohledu zachvátila velmi podivná amnézie.

Robert Faurisson, francouzský akademik, který se v 70. letech stal prominentním popíračem holocaustu, jednou učinil mimořádně zajímavý postřeh týkající se memoárů Eisenhowera, Churchilla a De Gaulla:

Tři z nejznámějších děl o druhé světové válce jsou *Křížová výprava generála Eisenhowera v Evropě* (New York: Doubleday [Country Life Press], 1948), *Druhá světová válka* Winstona Churchilla (Londýn: Cassell, 6 sv., 1948-1954) a *Mémoires de guerre* generála de Gaulla (Paříž: Plon, 3 sv., 1954-1959). V těchto třech dílech lze nalézt neméně zmínku o nacistických plynových komorách.

Eisenhowerova *křížová výprava v Evropě* je kniha o 559 stranách; šest svazků Churchillovy *druhé světové války* má celkem 4 448 stran; a de Gaullův třísvazkový *Mémoires de guerre* má 2054 stran. V tomto množství spisů, které dohromady čítá 7 061 stran (bez úvodních částí), vydaných v letech 1948 až 1959, nenajdete ani zmínku o nacistických „plynových komorách“, „genocidě“ Židů, ani o „šesti milionů“ židovských obětí války.

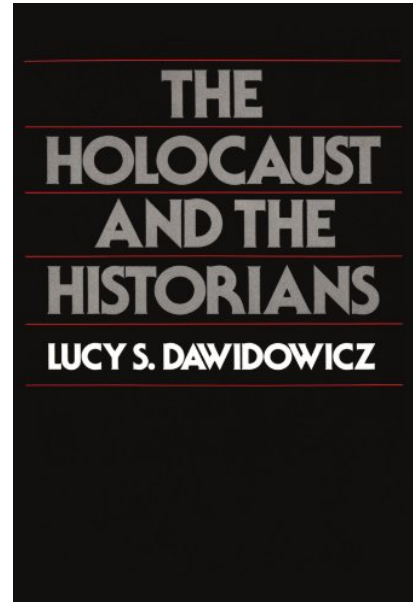
Vzhledem k tomu, že holocaust by se přiměřeně zařadil mezi nejpozoruhodnější epizody druhé světové války, musí nás taková nápadná opomenutí téměř donutit zařadit Eisenhowera, Churchilla a De Gaulla mezi „implicitní popírače holocaustu“.

Zdá se, že mnoho dalších spadá do stejné kategorie. V roce 1981 vydala Lucy S. Dawidowicz, přední vědkyně o holocaustu, krátkou knihu s názvem Holocaust a historikové, ve které odsuzovala tolik prominentních historiků za to, že po mnoho let po druhé světové válce zcela ignorovali realitu holocaustu. Ve skutečnosti se diskuse na toto téma téměř výhradně omezovala na programy židovských studií, které angažovaní etnickí aktivisté nově založili na mnoha univerzitách po celé zemi. Ačkoli na mě Lipstadtovy špatné vědecké návyky a hysterický styl téměř nezapůsobily, zdá se, že patřila k nejúspěšnějším akademikům, kteří na těchto katedrách etnických studií začali svou kariéru, což naznačuje, že jejich průměrná kvalita byla hluboko pod její vlastní.

Mezitím Dawidowicz zdůraznil, že mainstreamové dějiny holocaustu ve svých prezentacích často zcela vynechávaly:

Ale z nejběžnějšího přehledu učebnic a vědeckých prací anglických a amerických historiků je zřejmé, že děsivé události holocaustu nedostaly svůj historický význam. Po více než dvě desetiletí se některé středoškolské a vysokoškolské texty o tomto tématu vůbec nezmiňovaly, zatímco jiné jej zpracovávaly tak souhrnně nebo vágně, že nedokázaly poskytnout dostatečné informace o samotných událostech nebo jejich historickém významu.

S ohledem na seriózní vědeckou práci poznamenává, že když Friedrich Meinecke, všeobecně uznávaný jako nejvýznamnější německý historik, publikoval v roce 1946 *Německou katastrofu*, tvrdě odsoudil Hitlera jako vůdce „skupiny zločinců“, ale vůbec se nezmínil o holocaustu. , což by jistě představovalo vrchol takové

kriminality. Hlavní britské zprávy o Hitlerovi a druhé světové válce od předních historiků, jako jsou AJP Taylor, HR Trevor-Roper a Alan Bullock, byly téměř stejně tiché. Podobná situace nastala v Americe až v roce 1972, kdy byla vydána masivní 1237stránková *Columbia History of the World*, s židovským spolueditorem, věnoval celou kapitolu druhé světové válce, ale omezil svou diskusi o holocaustu na pouhé dvě krátké a poněkud nejednoznačné věty. Člověk má skoro pocit, že mnozí z těchto zkušených profesionálních historiků považovali diskusi o holocaustu za značné rozpaky, předmět, kterému se snažili vyhnout nebo jej alespoň zcela minimalizovat. Dawidowicz dokonce kritizuje *Slaughterhouse-Five*, fiktivní mistrovské dílo Kurta Vonneguta z roku 1969, za jeho holé tvrzení, že bombardování Drážďan bylo „největším masakrem v evropské historii“, což je tvrzení, které, jak se zdá, redukuje holocaust na neexistenci.

Sám jsem si něčeho podobného všiml jen pár let předtím, než vyšla Dawidowiczova kniha. Anglický překlad široce chváleného *Hitlera* německého novináře Joachima Festa vyšel v roce 1974 a já jsem ho četl o několik let později a shledal, že je stejně vynikající, jak kritici naznačovali. Ale pamatuji si, že mě trochu zarazilo, že 800stránková kniha neobsahovala více než pár stránek pojednávajících o nacistických táborech smrti a slovo „Židé“ se v rejstříku nikdy neobjevilo.

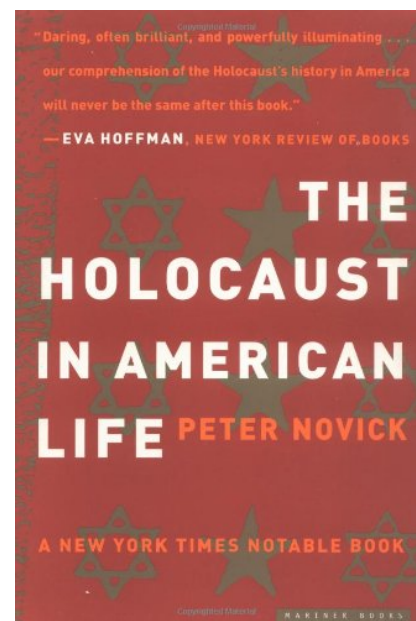
Naprostá většina Hitlerových židovských obětí pocházela z Ruska a východoevropských národů zahrnutých do sovětského bloku. To bylo také umístění všech vyhlazovacích táborů, na které se soustředili učenci holocaustu, a proto byli Sověti zdrojem většiny klíčových důkazů použitých v Norimberském procesu. Přesto Dawidowicz poznamenává, že poté, co se stal Stalin stále více podezřívavý vůči Židům a Izraeli několik let po konci války, prakticky všechny zmínky o holocaustu a německých válečných zvěrstvech na Židech zmizely ze sovětských médií a historických knih. K podobnému procesu došlo v

satelitech Varšavské smlouvy, i když nejvyšší vedení komunistické strany v mnoha z těchto zemí zůstávalo po několik let velmi silně židovské. Vskutku,

V těchto dnech se zdá, že moje ranní noviny přinášejí s ohromující frekvencí příběhy související s holocaustem a pravděpodobně žádná událost dvacátého století není v našem povědomí veřejnosti tak velká. Podle údajů veřejného průzkumu dokonce ještě v roce 1995 asi 97 % Američanů vědělo o holocaustu, mnohem více, než vědělo o útoku na Pearl Harbor nebo o americkém použití atomových bomb proti Japonsku, zatímco méně než polovina našich občanů byla s vědomím, že Sovětský svaz byl naším válečným spojencem. Ale měl bych podezření, že kdokoli, kdo čerpal své znalosti z mainstreamových novin a historických knih během prvních několika desetiletí po konci druhé světové války, si možná nikdy ani neuvědomil, že k nějakému holocaustu skutečně došlo.

V roce 1999 vydal Peter Novick knihu o tomto obecném tématu nazvanou *Holocaust v americkém životě*, kde citoval tento průzkum, a jeho úvod začal poukazem na velmi podivný vzorec holocaustu ve svém kulturním vlivu, který se zdá být mezi všemi významnými historickými událostmi zcela jedinečný. V případě téměř všech ostatních spalujících historických událostí, jako je masivní krveprolití na Sommě nebo hořká vietnamská válka, jejich největší dopad na obecné povědomí a média přišel brzy poté, přičemž hlavní knihy a filmy se často objevily během prvních pěti nebo deseti let, kdy byly vzpomínky čerstvé a vliv vyvrcholil během několika desetiletí, po kterých se na ně postupně zapomnělo.

V případě holocaustu se však tento vzorec zcela obrátil. Prvních dvacet let po skončení 2. světové války o něm téměř nikdo nemluvil, zatímco v 70. letech se postupně přesunul do centra amerického

života, stejně jako se vytrácely válečné vzpomínky a mnoho z nejnápadnějších a nejzkušenějších osobností té doby opustil místo činu. Novick cituje četné studie a průzkumy, které dokazují, že tento nedostatek zájmu a viditelnosti zcela jistě zahrnoval i samotnou židovskou komunitu, která těmito událostmi zdánlivě tak těžce trpěla, ale zjevně na ně v 50. a velkou část 60. let téměř úplně zapomněla. Tento dojem mohu jistě potvrdit ze své osobní zkušenosti. Před polovinou nebo koncem 70. let jsem měl jen matný dojem, že prakticky všichni Židé a Cikáni v Evropě byli během druhé světové války vyhlazeni, a přestože byl termín „holocaust“ široce používán, vždy odkazoval na k „nukleárnímu holocaustu“, což je termín, který je již dávno vytlačen a dnes se téměř nepoužívá. Poté, co padla Berlínská zeď, jsem byl docela překvapen, když jsem zjistil, že východní Evropa je stále plná obrovského množství nevyhubených Cikánů, kteří rychle proudili na Západ a vyvolávali nejrůznější politické kontroverze.

Znovuobjevení holocaustu

Zesnulý učenec Raul Hilberg je všeobecně uznáván jako zakladatel moderních studií holocaustu, které začaly v roce 1961 vydáním jeho masivního svazku *Zkáza evropských Židů*. Historik Norman Finkelstein ve svém velmi zajímavém Hilbergově nekrologu z roku 2007 zdůrazňuje, že před Hilbergovým dílem se o holocaustu prakticky nepsalo a diskuse na toto téma byla považována za téměř „tabu“. Nedávná událost tak zdánlivě obrovského rozsahu byla tak úplně vymazána z veřejné diskuse a vědomí historiků a politologů lze vysvětlit několika různými způsoby. Jakmile jsem ale začal pátrat po okolnostech za Hilbergovým přelomovým dílem, setkal jsem se s nejrůznějšími podivnými ironiemi.

Podle Wikipedie Hilbergova rodina rakouských Židů shodou okolností dorazila do Spojených států přesně v den, kdy v roce 1939 vypukla válka, a v raném mladistvém věku byl brzy zděšen, když četl všechny zprávy o probíhající vyhlazování svých židovských spoluobčanů v roce 1939. kontinent, který jeho rodina opustila,

dokonce telefonoval židovským vůdcům, kteří se ptali, proč dělají tak málo, aby zachránili své příbuzné před zničením. Následně sloužil v americké armádě v Evropě, poté se specializoval na politologii na Brooklyn College po skončení konfliktu. Zdá se, že inspirace pro jeho budoucí vědecké zaměření přišla, když byl šokován poznámkou jednoho z jeho lektorů Hanse Rosenberga:

| K nejzlejšímu zvěrstvům páchaným na civilním obyvatelstvu v moderní době došlo během napoleonské okupace Španělska.

Když se Hilberg zeptal, jak mohl Rosenberg, sám německo-židovský uprchlík, tak totálně ignorovat vraždu 6 milionů Židů, monstrózní zločin spáchaný jen před pár lety, Rosenberg se snažil otázku odvrátit a řekl, že „to byla složitá hmota“ a „historie neučí až do současnosti“. Vzhledem k tomu, že Rosenberg byl studentem Meineckeho, kterého Lipstadt hořce odsuzoval jako implicitního popírače holocaustu, člověk si klade otázku, zda Rosenberg nesdílel přesvědčení svého mentora, ale zdráhal se přiznat tuto skutečnost svým převážně židovským studentům v emočně nabitém poválečném Brooklynu.

Později Hilberg provedl svůj doktorský výzkum v Kolumbii pod vedením Franze Neumanna, dalšího německo-židovského uprchlíka. Ale když Hilberg naznačil, že chce, aby se jeho výzkum soustředil na vyhlazování evropských Židů, Neumann toto téma důrazně odrazoval a varoval Hilberga, že by to bylo profesionálně nerozumné a mohlo by se stát „jeho akademickým pohřbem“. Když se pokusil publikovat svůj výzkum v knižní podobě, dostalo se mu četných negativních recenzí, přičemž izraelský Yad Vashem se obával, že se setká s „nepřátelskou kritikou“, a během šesti let jej odmítlo několik velkých nakladatelství spolu s Princetonskou univerzitou, na základě rad vlivné židovské intelektuálky Hannah Arendtové. Člověk si přirozeně klade otázku, zda všichni tito etablovaní učenci mohli tiše vědět něco, co naivní mladý doktorand jako Hilberg nevěděl. Jeho kniha vyšla pouze v tisku, protože židovský přistěhovalec, jehož podnikání utrpělo za nacistů, financoval celou publikaci.

Nikdy jsem nevěnoval velkou pozornost otázkám holocaustu, ale příznivci mé místní knihovny Palo Alto provozují měsíční prodej knih a díky seriózní literatuře faktu v pevných deskách, jejichž cena je často jen čtvrtinová za kus, se moje osobní knihovna za celý rok rozrostla o stovky svazků. let, nyní včetně několika nejtlustších a nejvlivnějších textů holocaustu. Kromě klasického Hilbergova svazku mezi ně patří *Holocaust* (1968) Nory Levinové, *Válka proti Židům Lucy Dawidowicz, 1933-1945* (1975), *Holocaust* Martina Gilberta (1985) a *Hitlerovi ochotní popravci* Daniela Goldhagena (1996). Netvrdím absolutně žádnou odbornost v otázkách holocaustu a analyzovat důkazy a argumenty, které tato obsáhlá díla nabízejí, je zcela mimo mé schopnosti. Rozhodl jsem se však pokusit se zhodnotit jejich celkovou důvěryhodnost prozkoumáním několika konkrétních položek, aniž bych se skutečně obtěžoval číst tisíce stran textu, který zahrnovaly.

Vezměme si zajímavý případ polního maršála Erharda Milcha, velmi silného dvojka Hermanna Goeringa v německé Luftwaffe. Jeho otec byl jistě Žid a podle badatelů Roberta Wistricha a Louise Snydera existují archivní důkazy, že jeho matka byla také Židovka. Nyní jistě není vyloučeno, že Třetí říše, která se údajně s ponurým fanatismem oddala vyhlazení každého Žida, mohla strávit celou válku s úplným nebo polovičním Židem poblíž absolutního vrcholu své vojenské hierarchie, ale to je jistě záhadné. anomálie by si zasloužila pečlivé vysvětlení a Milchovo zjevné židovské pozadí bylo jistě známo během Norimberského procesu.

Když jsem si však pečlivě prohlédl velmi obsáhlé rejstříky oněch pěti knih, celkem přes 3500 stran, o Milchovi se prakticky vůbec nemluví, kromě několika velmi stručných zmínek jeho jména v souvislosti s různými vojenskými operacemi. Buď si autoři nebyli vědomi Milchova židovského původu, nebo možná doufali, že tuto skutečnost zamlčí čtenářům, aby to nezpůsobilo „zmatek“. Žádná z těchto možností nezvyšuje důvěru, kterou bychom měli vkládat do jejich výzkumných schopností nebo jejich vědecké objektivity.

Fascinující a široce oceňovaná kniha *Hitler's Jewish Soldiers* z roku 2002 od Bryana Marka Rigga poznamenává, že kromě Milche obsahovala Hitlerova armáda více než tucet položidovských generálů a admirálů a další tucet čtvrtinových Židů stejné vysoké hodnosti plus celkem zhruba 150 000 dalších polovičních nebo čtvrtinových židovských vojáků, přičemž velkou část z nich tvoří důstojníci. Všichni tito jedinci by měli nějaké plně židovské rodiče nebo prarodiče, což se zdá rozhodně zvláštní chování pro režim, který se údajně tak zaměřuje na úplné vymýcení židovské rasy. Další zřejmá věc vrhá další pochybnosti na historickou kvalitu oněch pěti nesmírně tlustých svazků standardního vyprávění o holocaustu, které dohromady zabírají téměř lineární nohu na mých knihovnách. Pro žalobce jakéhokoli zločinu je stanovení věrohodného motivu jistě důležitým cílem a v případě židovského holocaustu by se zdálo, že tito autoři mají snadný úkol. Hitler a jeho němečtí kolegové vždy tvrdili, že Židé drtivě dominovali bolševickému komunismu a velká část jejich boje proti prvnímu byla s cílem zabránit dalším krvavým skutkům druhého. Takže věnování první kapitoly nebo tak popisu této ústřední nacistické doktríny by jistě poskytlo vzduchotěsné vysvětlení toho, co přimělo nacisty k jejich ďábelským vraždám, Přesto kupodivu zkoumání jejich indexů pro „bolševiky“, „komunismus“ a všechny varianty neodhaluje téměř žádnou diskusi o této důležité otázce. Goldhagenova kniha z roku 1996 obsahuje jen pár krátkých vět rozložených na jeho 600 stranách a zdá se, že ostatní díla neobsahují prakticky vůbec nic. Vzhledem k tomu, že všechny tyto knihy o holocaustu se téměř úplně vyhýbají Hitlerovu motivu pro jeho protižidovské činy, který sám deklaroval, jsou nuceni zoufale hledat alternativní vysvětlení, hledat stopy zakopané hluboko v německé minulosti nebo se obracet k psychoanalytickým spekulacím nebo možná rozhodovat o tom, co popsat jako největší masakr v celé lidské historii byl spáchán z pouhé nacistické špatnosti.

Zřejmým důvodem tohoto do očí bijícího opomenutí je, že autoři konstruují morální hru, v níž musí být Židé zobrazeni jako naprosto bezúhonné oběti, a dokonce naznačují jejich roli v četných komunistických zvěrstvech, která dlouho předcházela vzestupu Třetí říše. přimět čtenáře, aby zvážili obě strany problému. Když údajní historici zacházejí do absurdních délek, aby skryli taková do očí bijící fakta, demaskují se jako propagandisté a my musíme být velmi opatrní, pokud jde o důvěru v jejich spolehlivost a upřímnost ve všech ostatních věcech, ať už velkých či malých.

Téma komunismu ve skutečnosti vyvolává mnohem větší problém, který má dosti choulostivé důsledky. Někdy jsou dvě jednoduché sloučeniny samostatně inertní, ale když se spojí dohromady, mohou mít obrovskou výbušnou sílu. Od úvodních hodin dějepisu a četby na střední škole mi určité věci vždy připadaly do očí bijící samozřejmé, i když závěry zůstávaly nezmínitelné, a kdysi jsem předpokládal, že jsou stejně zřejmé i většině ostatních. Ale v průběhu let jsem začal přemýšlet, jestli to možná není správné.

V době pozdní studené války se počet obětí nevinných civilistů z bolševické revoluce a prvních dvou desetiletí sovětského režimu obecně počítal s desítkami milionů, když započítáme oběti ruské občanské války, vládou vyvolaný hladomor, gulag a popravy. Slyšel jsem, že tato čísla byla podstatně revidována směrem dolů, možná až na dvacet milionů nebo tak nějak, ale na tom nezáleží. Přestože odhodlaní sovětsí apologeti mohou o tak velkých postavách polemizovat, vždy byli součástí standardní narativní historie vyučované na Západě.

Mezitím všichni historici velmi dobře vědí, že bolševičtí vůdci byli v drtivé většině židovští, přičemž tři z pěti revolucionářů jmenovaných Leninem byli z tohoto prostředí považováni za jeho pravděpodobné nástupce. Ačkoli pouze asi 4 % ruské populace byli Židé, před několika lety Vladimir Putin prohlásil, že Židé tvořili možná 80–85 % rané sovětské vlády, což je odhad plně v souladu se současnými tvrzeními Winstona Churchilla, korespondenta *Times of London* Roberta Wiltona a důstojníci americké vojenské rozvědky.

Nedávné knihy od Alexandra Solženicyna , Jurije Slezkina a dalších všichni namalovali velmi podobný obrázek. A před druhou světovou válkou zůstali Židé v komunistickém vedení enormně nadměrně zastoupeni, zejména dominovali správě Gulagu a nejvyšším řadám obávané NKVD.

Obě tato jednoduchá fakta byla v Americe široce přijímána po celý můj život. Ale zkombinujte je s relativně malou velikostí celosvětového židovstva, asi 16 milionů před druhou světovou válkou, a nevyhnutelným závěrem je, že v přepočtu na hlavu byli Židé největšími masovými vrahy dvacátého století, přičemž tento nešťastný rozdíl měli enormní rozpětí a žádná jiná národnost se ani vzdáleně nepřibližuje. A přesto se ohromující alchymii Hollywoodu, největší zabijáci za posledních sto let, nějak proměnili v největší oběti, což je transformace tak zdánlivě nepravděpodobná, že budoucí generace budou jistě lapat po dechu úžasem.

Dnešní američtí neokonzervativci jsou stejně silně židovští jako bolševici před sto lety a velmi těžili z politické imunity, kterou jim poskytovala tato naprosto bizarní inverze historické reality. Částečně v důsledku jejich mediálně vymyšleného statusu oběti se jim podařilo zmocnit se kontroly nad velkou částí našeho politického systému, zejména nad naší zahraniční politikou, a strávili posledních několik let ze všech sil, aby rozdmýchali naprosto šílenou válku s jadernými zbraněmi. Rusko. Pokud se jim podaří dosáhnout tohoto neblahého cíle, jistě překonají velmi působivý počet lidských těl nashromážděný jejich etnickými předky, možná dokonce o řád nebo více.

Holocaustové podvody a zmatky

Vzhledem k tomu, že se holocaust stal hlavním veřejným tématem až poté, co válečné vzpomínky zeslábly, příběh vždy trpěl problémy tradičně spojovanými se „syndromem obnovené paměti“. Pravdy a lži se často podivným způsobem mísily dohromady a dveře se otevřely dokořán ohromujícímu množství naprostých podvodníků a lhářů.

Například si pamatuji, že na konci sedmdesátých let mnoho mých spolužáků ze střední školy hltalo *Nabarvené ptáče* od Jerzyho Kosinského, možná první široce populární monografie o holocaustu. Ale o pár let později média odhalila, že Kosinského národní bestseller byl prostě podvodný a plagiátor nakonec spáchal sebevraždu. Skutečně, za ta léta vzniklo tolik falešných memoárů holocaustu, že téměř tvoří svůj vlastní literární žánr.

Pravděpodobně nejslavnějším světovým přeživším holocaustu byl Elie Wiesel, který přetavil příběhy o svém válečném utrpení do podoby obrovské politické celebrity. Jeho kariéra byla završena Nobelovou cenou za mír v roce 1986 a oznámení ho prohlásilo za „posla lidstva“. Přesto novinář Alexander Cockburn přesvědčivě tvrdil, že Wiesel byl prostě podvodník a jeho slavné autobiografické dílo *Noc* je jen dalším literárním podvodem.

Přestože naše média donekonečna opakují ikonickou postavu „Šest milionů“, odhadovaný počet mrtvých se ve skutečnosti v průběhu let šokovaně měnil. Ačkoli jsem nikdy nevěnoval velkou pozornost otázkám holocaustu, po desetiletí jsem pozorně četl své hlavní noviny a časopisy a pravidelně jsem viděl prohlášení, že nacistická mašinerie smrti brutálně vyhladila pět milionů nežidů spolu se šesti miliony Židů. Ale právě minulý rok mě ohromilo, když jsem zjistil, že dřívější total byl prostě celoplátěný vynález prominentního holocaustového aktivisty Simona Wiesenthala, který si tu postavu jednoho dne jednoduše vymyslel. se záměrem dát nežidům větší podíl na příběhu holocaustu. A přestože nebylo založeno na absolutně žádných důkazech nebo výzkumu, jeho ležérní tvrzení nebylo nikdy účinně vyvráceno skutečnými učenci holocaustu, kteří věděli, že je to naprostý nesmysl, a proto se tak pravidelně opakovalo v médiích, že jsem to pravděpodobně četl stokrát. let, vždy za předpokladu, že má nějaké pevné základy v osvědčené realitě.

Podobně jsem po celá desetiletí vždy četl nepopiratelný fakt, že nacisté vyvraždili v Osvětimi 4 miliony vězňů, přičemž většina obětí byli Židé, a Lipstadt toto číslo jistě považoval za naprosto

skálopevnou historickou realitu. Ale na počátku 90. let po pádu komunismu byl oficiální součet v tichosti revidován směrem dolů na pouhých 1,1 milionu . Zdá se, že skutečnost, že náhlé snížení oficiálního počtu těl holocaustu o 3 miliony mělo tak malý dopad na naše veřejné vyprávění o holocaustu, jen stěží vzbuzuje velkou důvěru ani v celkové údaje, ani v mediální zprávy o nich.

The New York Times

Expect the World[®]

"Holocaust" and "6 million Jews" stories brought to you ever since 1869 by Jew-owned "Newspaper of Record"

Oct 31, 1869 BELIEF IN LITELANDERS An article... Feb 10, 1889 HOW MANY JEWS AND HOW MANY An article... Sep 12, 1891 AN INDICTMENT OF RUSSIA OFFICIAL LAW... Mar 15, 1896 Russia and Religious Liberty From The... Jun 11, 1900 ZIONISTS' MASS MEETING ... Nov 27, 1902 5 MILA FOR ZIONISM ... May 16th, 1903 MORE DETAILS OF THE KRISHINEFF MASSACRE In some Places Jews Managed to Defend Themselves... Sep 16th, 1903 THE MACEDONIAN MASSACRES I am a Jew, and I think that I speak on behalf of all those of the same faith who are in Macedonia... Oct 20, 1904 ZANGWILL HERE TO AID JEWISH COLONY SCHEME Author Talks of England's Offer of Land in South Africa... Jan 29, 1905 END OF ZIONISM, MAYBE Jewish Preacher's View of Uprising in Russia... Nov 1, 1905 POSTPONED ZIONIST SESSIONS Chief Proponent of the Holy Land... Mar 25, 1906 Dr. Paul Nathan's View of Russian Massacre ... Mar 13, 1910 MANY JEWS FLEE FROM RUSSIA Reason of Russian Central Bank... Apr 11, 1910 RUSSIAN JEWS IN SAD FLIGHT Worse Than Under Poles, Magpies... Oct 31, 1911 RUSSIAN JEWS IN SAD FLIGHT Worse Than Under Poles, Magpies... Dec 10, 1911 CONDITION OF JEWS IN RUSSIA WORST IN ITS HISTORY ... Dec 2, 1914 APPEAL FOR AID FOR JEWS American Committee Tells of Suffering Due to the War... Jan 14, 1915 JEWS' INDIFFERENCE TO WAR AID REDUCED Lack of Interest in War... Oct 18, 1918 \$1,000,000 FUND TO REBUILD JEWRY The Million... Sep 8, 1919 UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP POGROMS Mass Meeting... Nov 12, 1919 TOLLS SAID FLIGHT OF JEWS Felix M. Warburg Says They Were the Worst Sufferers in War... Apr 12, 1920 HOOVER PLEA NETS \$1,800,000 FOR JEWS ... May 3, 1920 ASK \$7,500,000 HERE FOR EUROPE'S NEEDY Secretary... May 9, 1920 JEWISH CAMPAIGN EXTENDED A WEEK Full Quota is Imperative to Secure... May 16, 1920 NEW YORK CITY LAGS IN JEWISH CAMPAIGN The effort to raise \$2,000,000... Jul 20, 1921 BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA Massacre Threatens All Jews as Soviet Power Waxes, Declares... Mar 29, 1933 ALDERMEN VOTE HITLER PROTEST Appeal for World... June 1st, 1933 GERMAN POET IS SAFE Elsa Lasker Scholler, Reported... Sep 8, 1935 AMERICANS APPEAL FOR JEWISH REFUGE Pro-Palestine Federation Asks Britain to Take a Strong Course in Holy Land... Aug 8, 1936 WISCONSIN STATE OF JEWISH PARTY Organization and Sub of Most... Feb 23, 1938 "Jewish Tragedy" Pictured A depressing picture of 6,000,000 Jews in Central Europe... May 2, 1938 NATION IS WARNED OF ANTI-SEMITISM The rising tide of anti-Semitism... Jan 15, 1939 MASARYK TO WORK FOR ZIONIST CAUSE Rabbi Silver... Jan, 1939 3 JEWISH GROUPS UNITE FOR REFUGEES Unification of the three major American Jewish organizations... Oct 2nd, 1941 YOM KIPPUR ENDS IN PLEA FOR PEACE Starting in midday, when the day of peace comes, the lifeline through which the human race is now passing... Jan 8, 1945 6,000,000 JEWS DEAD, Jewish Leadership Estimates Reduction in Europe Since '39 ... Feb 17, 1945 Stewart Says Only 1,500,000 Jews Are Left in Europe as Result of German Murders Rabbi... Feb 17, 1945 WORSE FLIGHT SEEN FOR EUROPE'S JEWS Palestine Agency Official Says Most of 1,200,000 Survivors Seek Havens in Zion
--

Během několika posledních generací naše média vryla toto číslo šest milionů do mysli každého západního občana tak hluboko, že význam ikonického čísla je všeobecně srozumitelný a těm, kdo ho zpochybňují, hrozí v mnoha evropských zemích vězení. Jeho skutečný původ je však poněkud nejasný. Podle některých výpovědí židovské skupiny lobbovaly u prezidenta Trumana, aby to náhodně vložil do jednoho ze svých projevů, a poté se to v médiích

nekonečně ozývá až do současnosti. Nějaký našťvaný internetový aktivista dal dohromady grafiku zobrazující úryvky z desítek *New York Times* příběhy mezi lety 1869 a 1941 všechny uvádějí, že 6 milionů východoevropských Židů bylo ohroženo smrtí, což naznačuje, že náš oficiální počet těl holocaustu ve skutečnosti předcházela 2. světové válce až o tři generace. Opravdu bych se nedivil, kdyby to mohl být původní zdroj čísla.

Někdy bylo vytvoření nového hoaxu holocaustu odvráceno jen těsně. Po většinu dvacátého století byli Židé a černoši v Americe blízkými politickými spojenci, přičemž nejvyšší vedení NAACP byli téměř vždy Židé, stejně jako téměř všichni Martin Luther King, nejvyšší bílí poradci a velmi velká zlomek klíčových bílých aktivistů zapojených do černošského hnutí za občanská práva v 50. a 60. letech. Ale koncem 60. let propukl rozkol, kdy se mnoho mladších černošských aktivistů stalo hluboce nepřátelským vůči tomu, co vnímali jako převažující židovský vliv, zatímco militantní černoši, ať už muslimové či jiní, se začali stavět na stranu Palestinců proti sionistickému Izraeli.

Několik filmařů se snažilo pomoci zacelit tuto trhlinu vytvořením velkého dokumentu PBS z roku 1992 s názvem *The Liberators*, který vypráví o tom, jak černošští američtí vojáci byli mezi prvními jednotkami, které dobyly koncentrační tábory Buchenwald a Dachau, a osvobodily tak desítky tisíc Židovští vězni z nacistického zajetí. Historický příběh tak hluboké symbolické rezonance rychle přilákal drtivou podporu jak černých, tak židovských vůdců, přičemž Jesse Jackson na premiéře v Harlemu sdílel pódium s přeživšími holocaustu a mnoha židovskými osobnostmi a film získal nominaci na Oscara. Na začátku února 1993 se však Jeffrey Goldberg vydal na stránky *The New Republic*, aby odhalil, že příběh byl pouze podvod na základě zfalšované historie. Ačkoli židovská koproducentka filmu rozzlobeně odsoudila své kritiky jako rasisty a popírače holocaustu, tato obvinění zůstala v platnosti a nakonec se o nich informovaly *New York Times* a další velká média. Přední židovské organizace a centra holocaustu, které film intenzivně

propagovaly, se brzy distancovaly a v roce 2013 si *The Times of Israel* dokonce připomněly dvacetileté výročí toho, co označily za notoricky známý podvod. Ale mám podezření, že kdyby se věci vyvíjely trochu jinak, mohl by se příběh brzy tak hluboce začlenit do kanonického vyprávění o holocaustu, že každý, kdo by zpochybňoval fakta, by byl haněn jako rasista.

Před několika lety byla *Nová republika ve skutečnosti v popředí propagace jiného hoaxu, který se také týkal židovských otázek, a který měl potenciálně obrovský mezinárodně politický význam*. V roce 1984 Joan Petersová, obskurní židovská spisovatelka, publikovala významnou historickou práci, v níž tvrdila, že její rozsáhlý archivní výzkum odhalil, že většina současných Palestinců ve skutečnosti nepochází z Palestiny, ale že jde o nedávno příchozí přistěhovalce, které sem přitáhli. těžký ekonomický rozvoj způsobený sionistickými osadníky, kteří je ve skutečnosti předcházeli.

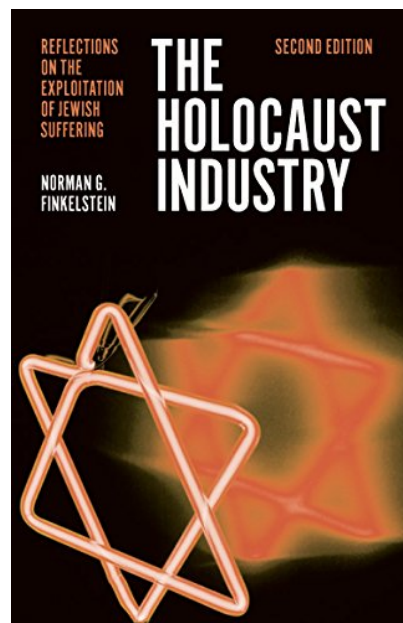
Její šokující zjištění získala stovky nadšených recenzí a akademických souhlasů napříč celým spektrem mainstreamových a elitních amerických médií a její kniha se rychle stala obrovským bestsellerem. Přední židovští představitelé holocaustu, jako jsou Dawidowicz a Wiesel, se dostali do centra pozornosti při chválení jejího pozoruhodného stipendia, které, jak se zdálo, zcela zničilo nároky vyhnaných Palestinců, a tím přetvořilo povahu blízkovýchodního konfliktu k velkému prospěchu Izraele.

Avšak mladá postgraduální studentka historie na Princetonu jménem Norman Finkelstein měla značný zájem o historii sionismu a byla velmi překvapena jejími zjištěními a rozhodla se tato tvrzení prozkoumat. Jakmile začal pečlivě kontrolovat její poznámky pod čarou a její údajné zdroje, zjistil, že byly zcela podvodné, a její průlomový výzkum se rovnal pouze podvodu, o kterém někteří později

tvrdili, že byl vymyšlen zpravodajskou organizací a pouze zveřejněn pod jejím jménem.

Ačkoli Finkelstein široce šířil svá důležitá zjištění, všichni američtí novináři, učenci a mediální organizace, které kontaktoval, je naprosto ignorovali, s jedinou výjimkou Noama Chomského, a rostoucí falešná zpráva Joan Petersové mohla zničit právní základ mezinárodního palestinského nároku na vlastní palestinskou vlast. Ale některé nezávislé britské publikace nakonec jeho informace zachytily a výsledná vlna mediálních rozpaků způsobila, že tvrzení Petersových upadla v zapomnění. Mezitím sám Finkelstein v důsledku toho utrpěl krutou odvetu a podle Chomského byl zcela na černé listině svého princetonského oddělení a širší akademické komunity.

O více než tucet let později se Finkelsteinova práce stala ohniskem druhé velké kontroverze. Na konci 90. let zahájily mezinárodní židovské organizace velké úsilí o získání mnoha miliard dolarů z největších švýcarských bank s argumentem, že tyto fondy jsou právoplatným majetkem evropských Židů, kteří zemřeli během holocaustu. Když se banky zpočátku bránily a tvrdily, že nebyly předloženy žádné spolehlivé důkazy pro tak obrovská tvrzení, byly tvrdě odsouzeny americkými sdělovacími prostředky ovládanými Židy a židovský lobbying vedl americkou vládu k tomu, aby jim pohrozila přísnými finančními sankcemi, které mohly

zničit jejich podniky. . Tváří v tvář tak vážnému vyděračskému tlaku nakonec banky ustoupily a vyplatily většinu požadovaných prostředků,

Tato situace vedla historika Finkelsteina k vydání krátké knihy v roce 2000 s názvem The Holocaust Industry, ve kterém tvrdě kritizoval to, co charakterizoval jako globální židovský vydělávací podnik zaměřený na nespravedlivé těžení bohatství jménem údajných obětí holocaustu, často bez ohledu na pravdu nebo spravedlnost.

Přestože byl americkými médii téměř zcela ignorován, stal se v Evropě velkým bestsellerem, což nakonec přinutilo americké publikace, aby mu věnovaly určitou pozornost. Finkelstein mimo jiné poznamenal, že více než půl století po skončení holocaustu se počet oficiálně označených přeživších holocaustu tak rozrostl, že se zdálo, že prosté úvahy o úmrtnosti naznačovaly, že válku muselo přežít obrovské množství evropských Židů. To zjevně vyvolalo vážné otázky o tom, kolik lidí mohlo během tohoto konfliktu a jeho doprovodného holocaustu skutečně zemřít.

V průběhu let jsem si všiml stejného druhu zpráv v médiích, které tvrdily, že obrovské množství přeživších holocaustu je stále naživu i nyní šest nebo sedm desetiletí po události. Například ještě v roce 2009 úředník izraelské židovské agentury odůvodnil zákony kriminalizující popírání holocaustu vysvětlením, že téměř 65 let po konci války „stále existují statisíce živých přeživších holocaustu“, což je prohlášení, které samo o sobě vypadalo, že představují spíše explicitní popírání holocaustu. Opravdu, zdá se, že velmi znatelný počet všech nekrologů *New York Times*, které jsem v těchto dnech četl ve svých ranních novinách, zahrnuje osoby, které přežily holocaust, jejichž smrt je stále osmdesátá a devadesátá.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

Každý, kdo čte seriózní historické knihy, ví, že Židé se obecně těšili pověsti producentů mnoha největších světových podvodníků a podvodníků, což není překvapivé vzhledem k jejich notoricky známé tendenci lhát a přetvářet . Mezitím se také zdá, že židovská komunita obsahuje mnohem více, než je její spravedlivý podíl

emocionálně narušených a duševně nemocných, a možná v důsledku toho posloužila jako startovací rampa pro mnoho světových náboženských kultů a fanatických ideologických hnutí. Jakékoli zkoumání holocaustu má jistě tendenci podporovat toto spíše negativní hodnocení.

Holocaust a Hollywood

Přestože se holocaust začal dostávat do amerického povědomí během 60. a 70. let 20. století vydáním velkých knih od Hilberga, Levina, Dawidowicze a dalších, spolu s výslednými články a recenzemi, které tyto generovaly, počáteční společenský dopad pravděpodobně nebyl podstatný. alespoň mimo židovskou komunitu. Dokonce i velmi úspěšné knihy prodávané v mnoha desítkách tisíc výtisků by měly malý dopad na populaci více než 200 milionů. Naše média zcela formují naši vnímanou realitu světa, a přestože intelektuálové a mnozí vysoce vzdělaní jsou značně ovlivněni knihami a jinými formami tištěného obsahu, naprostá většina populace chápe svět prostřednictvím elektronických médií, zejména prostřednictvím populární zábavy. .

Vezměme si například publikaci *Time on the Cross: The Economics of American Negro Slavery* z roku 1974 , magisterskou dvousvazkovou analýzu od ekonomů Roberta Williama Fogela a Stanleyho L. Engermana. Použitím kvantitativních metod studie vyvrátila celé generace předpokladů o této americké sociální instituci a ukázala, že černí otroci na jihu byli povzbuzováni k tomu, aby se oženili a udržovali své domácnosti, přičemž měli stravu a lékařskou péči srovnatelnou se svobodnou bílou populací a často lepší. k tomu severních průmyslových námezdně pracujících. Navíc po emancipaci se průměrná délka života propuštěných lidí snížila o deset procent a jejich nemoci vzrostly o dvacet procent. To vše je shrnuto v rozsáhlém heslu na Wikipedii .

Ačkoli jejich výsledky byly kontroverzní, autoři měli nejsilnější možné akademické kredity, přičemž Fogel, významný učenec, byl vůdčí postavou ekonomické školy, která získala Nobelovu cenu. A

Fogelova ideologická pověra byla ještě pevnější, vzhledem k tomu, že měl celoživotní oddanost černošským občanským právům, počínaje osmi lety, které strávil jako mladý organizátor komunistické strany, zatímco jeho sňatek s černoškou v roce 1949 pár často podroboval nedůstojnosti zákonů proti mísení té doby. V důsledku toho se jejich zjištěním dostalo bezprecedentního pokrytí v mainstreamových médiích pro akademickou studii a jistě ovlivnily řadu historiků a novinářů. Přesto si myslím, že dlouhodobý dopad na obecné vnímání otroctví byl téměř nulový.

Naproti tomu v roce 1976 vysílala televizní síť ABC v hlavním vysílacím čase minisérii *Roots*, vícegenerační zprávu o rodině otroků. Příběh se úzce držel tradičně drsného vyprávění o otroctví, přičemž byl údajně založen na zaznamenané rodinné historii Alexe Haleya, autora nejprodávanější knihy se stejným názvem. Ale ačkoli se později ukázalo, že jeho práce byla podvodná a zjevně plagiát, hodnocení byla hvězdná a společenský dopad obrovský díky publiku 100 milionů Američanů, kteří tyto epizody sledovali. Ani ta nejpůsobivější písemná stipendia tedy neměla absolutně žádnou šanci konkurovat beletrizovanému televiznímu dramatu.

Všechny tři americké televizní sítě byly pod židovským vlastnictvím nebo kontrolou, takže nebylo divu, že se o dva roky později ABC rozhodlo tento proces zopakovat s televizní minisérií *Holocaust* z roku 1978, která rovněž dosáhla 100 milionů diváků a přinesla obrovské zisky. Zdá se docela možné, že to mohlo být poprvé, kdy mnoho amerických rodin objevilo onu kolosální, ale téměř zcela neviditelnou událost druhé světové války.

Následující rok vydal William Styron *Sophiiinu volbu*, srdceryvný příběh zahrnující hluboce pohřbené vzpomínky na vyhlazování křesťanských polských dětí v osvětivských plynových komorách. Ačkoli taková událost byla absolutně v rozporu s doktrínami všech židovských učenců o holocaustu, román se tak jako tak stal obrovským celostátním bestsellerem a brzy následoval stejnojmenný film z roku 1982, kde Meryl Streep vyhrála Oscara za nejlepší

herečku. O deset let později získal *Schindlerův seznam* z roku 1993 Stevena Spielberga pozoruhodných sedm Oscarů a vydělal téměř 100 milionů dolarů.

Vzhledem k tomu, že Hollywood je tak drtivě židovský, důsledky nebyly překvapivé a brzy se rozvinul obrovský filmový žánr. Podle Finkelsteina Hollywood vyrobil jen v letech 1989-2004 asi 180 filmů o holocaustu. Dokonce i velmi částečná podmnožina filmů o holocaustu uvedená na Wikipedii se enormně prodloužila, ale databáze filmů naštěstí katalog převálcovala tím, že poskytla seznam 50 nejdojemnějších filmů o holocaustu.

Do celkových výrobních nákladů tohoto probíhajícího obchodního podniku bylo v průběhu let jistě investováno mnoho miliard dolarů. Pro většinu obyčejných lidí „vidět znamená věřit“ a jak by někdo mohl vážně pochybovat o realitě holocaustu poté, co viděl všechny ty plynové komory a hromady zavražděných židovských mrtvol, které postavili vysoce placení hollywoodští scénografové? Pochybovat o existenci Spidermana a Neuvěřitelného Hulka by bylo skoro stejně absurdní.

Přibližně 2 % Američanů má židovský původ, zatímco možná 95 % má křesťanské kořeny, ale seznam křesťanských filmů na Wikipedii se zdá být ve srovnání s ním poněkud skromný a rudimentární.

Velmi málo z těchto filmů bylo někdy široce propuštěno a výběr je rozšířen, aby zahrnoval i *Letopisy Narnie*, které neobsahují žádnou zmínku o křesťanství. Jednou z mála výrazných výjimek na seznamu je *Umučení Krista od Mela Gibsona z roku 2004*, kterou byl nucen osobně financovat. A navzdory obrovskému finančnímu úspěchu tohoto filmu, jednoho z nejziskovějších domácích uvedení všech dob, udělal tento projekt z Gibsona nesmírně hanobeného vydědence v průmyslu, jemuž kdysi vládl jako jeho největší hvězda, zvláště poté, co se objevila zpráva, že jeho vlastní otec byl popírač holocaustu.

V mnoha ohledech dnes Hollywood a širší zábavní média poskytují jednotící duchovní základ naší hluboce sekulární společnosti a drtivá převaha filmů s tematikou holocaustu nad těmi křesťanskými má

zjevné důsledky. Mezitím v našem globalizovaném světě americký zábavně-mediální komplex zcela ovládá Evropu a zbytek Západu, takže myšlenky, které zde vznikají, účinně formují mysl mnoha stovek milionů lidí žijících jinde, ať už si to plně uvědomují nebo ne. skutečnost.

V roce 2009 se papež Benedikt XVI. snažil zacelit dlouhotrvající rozpor z Druhého vatikánského koncilu uvnitř katolické církve a usmířit se s odtrženou frakcí Společnosti svatého Pia X. To se však stalo velkou mediální kontroverzí, když se zjistilo, že biskup Richard Williamson, jeden z předních členů této druhé organizace, byl dlouho popíračem holocaustu a také věřil, že Židé by měli konvertovat ke křesťanství. Ačkoli o mnoha dalších rozdílech v katolické doktríně víře bylo možné plně vyjednávat, zjevně odmítnutí přijmout realitu holocaustu tomu tak nebylo a Williamson zůstal katolické církvi odcizen. Brzy poté byl dokonce stíhán německou vládou za kacířství.

Internetoví kritici navrhli, že během posledních několika generací energičtí židovští aktivisté úspěšně lobovali u západních národů, aby nahradily jejich tradiční náboženství křesťanství novým náboženstvím holocaustianity, a zdá se, že Williamsonova aféra tento závěr rozhodně podporuje.

Vezměme si francouzský satirický časopis *Charlie Hebdo*. Financována židovskými zájmy, strávila roky brutálními útoky proti křesťanství, někdy hrubě pornografickým způsobem, a také pravidelně hanobila islám. Takové aktivity byly vítány francouzskými politiky jako důkaz naprosté svobody myšlení povolené v zemi Voltaire. Ale v okamžiku, kdy jeden z jejích předních karikaturistů udělal velmi mírný vtip o Židech, byl okamžitě vyhozen, a pokud by publikace někdy zesměšňovala holocaust, jistě by byla okamžitě uzavřena a celý její personál by možná byl uvržen do vězení. . Západní novináři a obhájci lidských práv často vyjadřovali podporu směle transgresivním aktivitám aktivistek Femen financovaných Židy, když znesvěcovaly křesťanské kostely po celém světě. Ale takoví učenci by se jistě pobouřili, kdyby se někdo choval podobným způsobem vůči rostoucí mezinárodní síti muzeí holocaustu, z nichž většina byla postavena na veřejné náklady. Zdá se, že jedním ze základních zdrojů hořkého západního konfliktu s Ruskem Vladimira Putina je, že obnovil křesťanství na oblíbené místo ve společnosti, kde ranní bolševici kdysi dynamizovali kostely a zmasakrovali mnoho tisíc kněží. Západní intelektuální elity chovaly mnohem pozitivnější pocity vůči SSSR, zatímco jeho vůdci si zachovali ostře protikřesťanský postoj.

Vzestup a potlačení popírání holocaustu

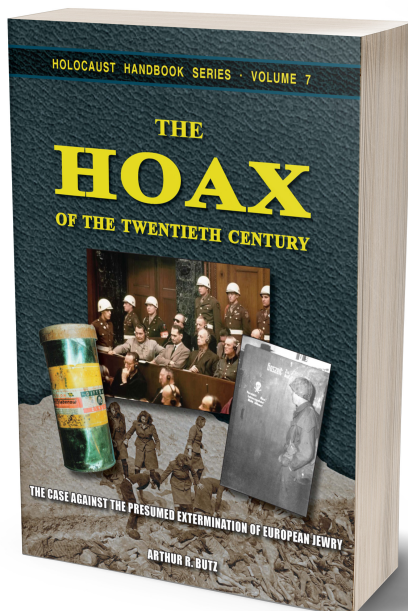
Vzhledem k tomu, že holocaust byl v Americe až do poloviny 60. let téměř neznámý, explicitní popírání holocaustu stejně neexistovalo, ale jak se první z nich po vydání Hilbergovy knihy z roku 1961 zviditelnilo, brzy se začalo probouzet i to druhé.

Lipstadtovo hanobení Barnese jako „kmotra“ Popírání holocaustu v sobě skrývá pecku pravdy. Jeho posmrtně publikovaná recenze z roku 1968, schvalující Rassinierovu popíračskou analýzu, se zdá být prvním takovým podstatným prohlášením publikovaným kdekoli v Americe, alespoň pokud vyloučíme Beatyho velmi neformální odmítnutí židovských nároků v roce 1951, které, jak se zdá, přitáhlo zanedbatelnou pozornost veřejnosti.

Koncem 60. let narazil pravicový nakladatel jménem Willis Carto s krátkým a nevyštěným rukopisem Popírání holocaustu, který byl očividně vytvořen před několika lety, a poté ignoroval právní maličkosti tím, že jej jednoduše vydal do tisku. Údajný autor brzy podal žalobu za plagiátorství, a přestože byl případ nakonec vyřešen, jeho identita nakonec unikla jako identita Davida L. Hoggana, Barnesova chráněnce s Harvardským Ph.D. v historii, sloužil jako juniorský člen fakulty na Stanfordu. Jeho touha po anonymitě měla za cíl zabránit zničení jeho kariéry, ale v tomto úsilí selhal a další akademická jmenování rychle vuschla.

Mezitím Murray Rothbard, zakladatel moderního libertarianismu, byl vždy silným zastáncem historického revizionismu a velmi obdivoval Barnes, který byl po desetiletí vůdčí postavou v této oblasti. Barnes také krátce naznačil svou obecnou skepsi k holocaustu v dlouhém článku z roku 1967, který se objevil v *Rampart Journal*, krátkodobě vydané libertariánské publikaci, a toho si tyto ideologické kruhy mohli všimnout. Zdá se, že počátkem 70. let se popírání holocaustu stalo tématem některých diskusí v rámci americké silně židovské, ale zuřivě svobodomyšlné libertariánské komunity, a to mělo mít důležitý důsledek.

Profesor elektrotechniky na Northwestern jménem Arthur R. Butz během tohoto období náhodně navštívil nějaké libertariánské shromáždění, když si náhodou všiml brožury odsuzující holocaust jako podvod. Nikdy předtím se nad tímto problémem nezabýval, ale takové šokující tvrzení upoutalo jeho pozornost a začal se touto záležitostí zabývat začátkem roku 1972. Brzy usoudil, že obvinění je pravděpodobně správné, ale našel podpůrné důkazy, včetně předložených v nedokončené a anonymní Hogganově knize, příliš útržkovité, a rozhodl se, že je třeba ji rozvést mnohem podrobněji a komplexněji. V průběhu několika příštích let pokračoval v realizaci tohoto projektu a pracoval s metodickou pílí vyškoleného akademického inženýra.

Jeho hlavní dílo, *Hoax of the Twentieth Century*, se poprvé objevilo v tisku koncem roku 1976 a okamžitě se stalo ústředním textem komunity popírání holocaustu, což je pozice, kterou si, jak se zdá, zachovává dodnes, i když se všemi aktualizacemi a přílohy, délka narostla na hodně přes 200 000 slov. Ačkoli se v únorovém vydání *Reasonu* z roku 1976 neobjevila žádná zmínka o této připravované knize, je možné, že se informace o připravované publikaci rozšířily v libertariánských kruzích, což podnítilo náhlé nové zaměření na historický revizionismus.

Butz byl úctyhodným profesorem na Northwestern a vydání jeho knihy popisující případ popírání holocaustu se brzy stalo menší senzací, o které se v lednu 1977 postaraly *New York Times* a další média. V jedné ze svých knih *Lipstadtová* věnuje celá kapitola s názvem „Vstup do hlavního proudu“ k Butzově práci. Podle článku v *komentáři* od Dawidowicze z prosince 1980 se židovští dárci a židovští aktivisté rychle zmobilizovali a pokusili se nechat Butze vyhodit za jeho kacířské názory, ale tehdy ještě akademické držení zůstalo pevné a Butz přežil, což se zdá, že Dawidowicze velmi popudilo.

Tak podrobná a obsáhlá kniha popisující případ popírání holocaustu měla přirozeně značný dopad na celonárodní debatu, zejména proto, že autor byl mainstreamový a zjevně apolitický akademik a americké vydání Butzovy knihy se brzy objevilo v roce 1977. těší mě, že jsem

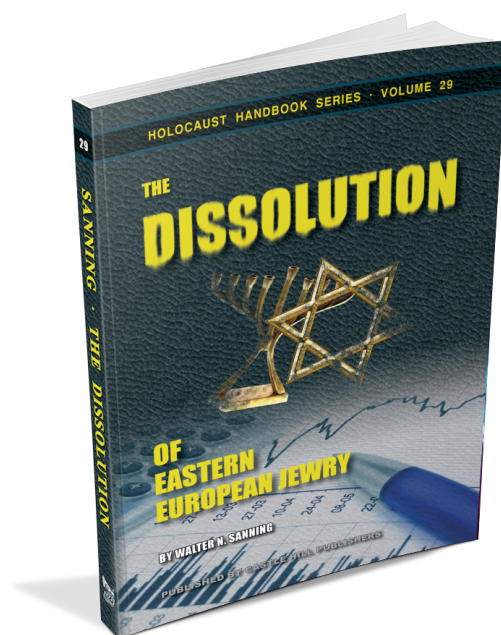
zařídil, aby byl svazek zahrnut do mé sbírky Kontroverzních knih HTML, takže zájemci si jej mohou snadno přečíst a rozhodnout se sami.

Podvod dvacátého století

Případ předpokládaného vyhlazení evropského židovstva

Arthur R. Butz • 1976/2015 • 225 000 slov

Následující rok se zdálo, že tyto trendy popírání holocaustu nabyly další dynamiky, když Carto otevřel v Kalifornii malé nové vydavatelství s názvem Institute for Historical Review (IHR), které v roce 1980 vydalo čtvrtletní periodikum s názvem *The Journal of Historical Review*. Oba IHR a jeho publikace *JHR* soustředila své úsilí na revizionismus obecně, ale jejich hlavním zaměřením bylo popírání holocaustu. Lipstadt věnuje IHR celou kapitulu a později poznamenal, že většina hlavních autorů vydání *Reason* z února 1976 se brzy připojila k tomuto projektu nebo k jiným podnikům Carto, stejně jako Butz, zatímco redakční rada *JHR* byl brzy dobře zásobený četnými Ph.D., často získanými na vysoce uznávaných univerzitách. Další zhruba čtvrtstoletí IHR pořádala malé konference každý rok nebo dva, přičemž David Irving se nakonec stal pravidelným přednášejícím a dokonce i osobnosti plně mainstreamu, jako je historik John Toland, držitel Pulitzerovy ceny, příležitostně vystoupil jako řečník.

Jako důležitý příklad snah IHR vydala organizace v roce 1983 *The Dissolution of Eastern Europe Jewry* , velmi podrobnou kvantitativní analýzu základní demografie a populačních pohybů v období 2. světové války, zjevně první takovou studii, která byla provedena. Autor, píšící pod pseudonymem Walter N. Sanning, se snažil revidovat extrémně zjednodušenou populační analýzu náhodně předpokládanou historií holocaustu.

Před válkou žily ve východní Evropě miliony Židů a po válce tyto komunity většinou zmizely. Tento nepopiratelný fakt dlouho stál jako implicitní ústřední pilíř tradičního vyprávění o holocaustu. Sanning však čerpá ze zcela mainstreamových zdrojů a přesvědčivě ukazuje, že situace byla ve skutečnosti mnohem komplikovanější, než by se mohlo zdát. V té době se například široce hovořilo o tom, že obrovské množství polských Židů bylo Sověty transportováno na místa hluboko na jejich území, jak dobrovolně, tak nedobrovolně, přičemž do těchto přesunů byl zahrnut i budoucí izraelský premiér Menachem Begin. Kromě toho bylo před postupujícími německými silami v roce 1941 podobně evakuováno obrovské množství silně urbanizovaných sovětských Židů. Přesná velikost těchto pohybů populace byla dlouho nejistá a sporná, ale Sanningova pečlivá analýza poválečných sovětských údajů ze sčítání lidu a dalších zdrojů naznačuje, že součty se pravděpodobně blížily k horní hranici většiny odhadů. Sanning netvrdí, že jeho zjištění jsou definitivní, ale i když jsou jen částečně správné, takové výsledky by jistě vylučovaly realitu tradičních čísel o holocaustu.

Dalším pravidelným účastníkem IHR byl Robert Faurisson . Jako profesor literatury na univerzitě v Lyonu-2 začal veřejně vyjadřovat svůj skeptický postoj k holocaustu.během 70. let a výsledný mediální rozruch vedl ke snahám odstranit jej z jeho pozice, zatímco petici jeho jménem podepsalo 200 mezinárodních vědců, včetně slavného profesora MIT Noama Chomského. Faurisson se držel svých názorů, ale útoky přetrvávaly, včetně brutálního bití židovskými militanty, kteří ho hospitalizovali, zatímco byl zavražděn francouzský politický kandidát zastávající podobné názory. Židovské aktivistické

organizace začaly lobbovat za zákony, které by aktivity Faurissona a dalších obecně postavily mimo zákon, a v roce 1990, brzy poté, co padla Berlínská zeď a výzkum v Osvětimi a na dalších místech holocaustu se náhle stal mnohem jednodušším, Francie přijala zákon kriminalizující popírání holocaustu. první národ po poraženém Německu, který tak učinil. Během následujících let, Vzhledem k tomu, že Faurisson byl literární vědec, není zcela překvapivé, že jedním z jeho hlavních zájmů byl *Deník Anny Frankové*, obecně považovaný za ikonickou literární klasiku holocaustu, vyprávějící příběh mladé židovské dívky, která zemřela poté, co byla deportována z Holandska do Holandska. Osvětim. Argumentoval tím, že text byl v podstatě podvodný, napsal ho někdo jiný po skončení války a po celá desetiletí různí odhodlaní jedinci argumentovali případem tam a zpět. Nemohu správně vyhodnotit žádný z jejich složitých argumentů, které zjevně zahrnují otázky technologie kuličkového pera a textových úprav, ani jsem nikdy nečetl knihu samotnou.

Ale pro mě je nejpozoruhodnějším aspektem příběhu skutečný osud dívky podle oficiálního vyprávění, jak je vylíčen ve zcela establishmentářském příspěvku na Wikipedii. V jejím táboře zjevně zuřila nemoc, navzdory maximální snaze Němců ji ovládnout, a brzy onemocněla, většinou zůstala upoutána na lůžko na ošetřovně, než nakonec na jaře 1945 zemřela na tyfus v jiném táboře asi šest měsíců po svém prvním příchodu. Zdá se mi poněkud zvláštní, že mladá židovská dívka, která těžce onemocněla v Osvětimi, by strávila tolik času v táborových nemocnicích a nakonec tam zemřela, vzhledem k tomu, že nám bylo řečeno, že primárním účelem Osvětimi a dalších podobných táborů bylo účinné vyhlazení jeho židovské vězně.

V polovině 90. let se zdálo, že hnutí popírání holocaustu získává na veřejné viditelnosti, pravděpodobně k tomu přispěly pochybnosti vznesené po oficiálním oznámení z roku 1992, že odhadovaný počet úmrtí v Osvětimi byl snížen o přibližně 3 miliony.

Například vydání *Marco Polo* z února 1995, lesklého japonského časopisu s nákladem 250 000 výtisků, přineslo dlouhý článek prohlašující, že plynové komory holocaustu byly propagandistickým podvodem. Izrael a skupiny židovských aktivistů rychle zareagovaly a zorganizovaly rozsáhlý reklamní bojkot všech publikací mateřské společnosti, jednoho z nejrespektovanějších japonských vydavatelů, která se tvář v tvář této vážné hrozbě rychle složila. Všechny výtisky čísla byly staženy z novin, zaměstnanci byli propuštěni a celý časopis byl brzy uzavřen, zatímco prezident mateřské společnosti byl nucen rezignovat.

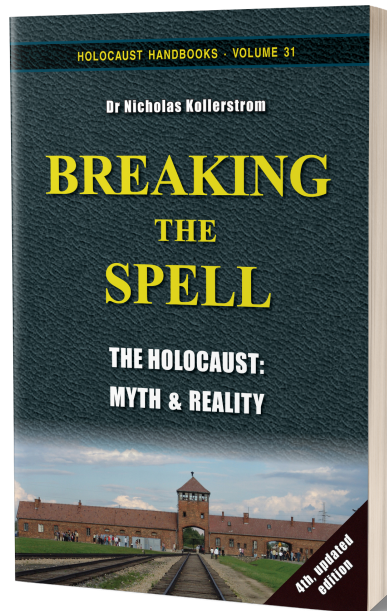
Při zkoumání historie popírání holocaustu jsem si všiml stejného druhu opakujícího se modelu, který se nejčastěji týká jednotlivců spíše než institucí. Někdo vysoce uznávaný a plně mainstreamový se rozhodne kontroverzní téma prozkoumat a brzy dospěje k závěrům, které se ostře odchyľují od oficiálního narativu posledních dvou generací. Z různých důvodů se tyto názory stávají veřejnými a Židy ovládanými médii ho okamžitě démonizují jako hrozného extremistu, možná duševně vyšinutého, zatímco je neúnavně pronásledován dravou smečkou fanatických židovských aktivistů. To obvykle vede ke zničení jeho kariéry.

Počátkem 60. let 20. století vytvořil Stanfordský historik David Hoggan svůj anonymní rukopis *Mýtus o šesti milionech*, ale jakmile se dostal do oběhu a jeho identita se stala známou, jeho akademická kariéra byla zničena. O tucet let později se něco podobného stalo s profesorem Severozápadní elektrotechniky Arthurem Butzem a před podobným osudem ho zachránilo pouze akademické působení.

Fred Leuchter byl široce považován za jednoho z předních amerických expertů na technologii poprav a dlouhý článek v *The Atlantic* se o něm tak choval. Během osmdesátých let čelil Ernst Zundel, prominentní kanadský popírač holocaustu, soudu za svou nevíru v osvětivské plynové komory a jedním z jeho odborných svědků byl americký vězeňský dozorce s určitými zkušenostmi s takovými systémy, který doporučil zapojit Leuchtera, jednoho z

přední postavy v oboru. Leuchter brzy podnikl cestu do Polska a pečlivě si prohlédl údajné osvětimské plynové komory a poté zveřejnil Leuchterovu zprávu, došel k závěru, že byli zjevně podvodníci a nemohli pracovat způsobem, který vědci holocaustu vždy tvrdili. Zuřivé útoky, které následovaly, ho brzy stály celou jeho obchodní kariéru a zničily jeho manželství.

David Irving se zařadil mezi nejúspěšnější světové historiky druhé světové války a jeho knihy se prodávaly v milionech, a to díky skvělému zpravodajství v předních britských novinách, když souhlasil, že vystoupí jako odborný svědek v procesu se Zundelem. Dříve vždy přijímal konvenční vyprávění o holocaustu, ale přečtení *Leuchterovy zprávy* změnil jeho názor a dospěl k závěru, že plynové komory v Osvětimi jsou jen mýtus. Rychle byl vystaven neutuchajícím mediálním útokům, které nejprve těžce poškodily a nakonec zničily jeho velmi slavnou vydavatelskou kariéru, a později si dokonce odeseděl za své nepřijatelné názory v rakouském vězení. Dr. Germar Rudolf byl úspěšný mladý německý chemik pracující v prestižním Institutu Maxe Plancka, když se doslechl o kontroverzi ohledně *Leuchterovy zprávy*, kterou považoval za přiměřeně přesvědčivou, ale obsahovala některé slabiny. Zopakoval proto analýzu na důkladnějším základě a výsledky publikoval jako Chemistry of Auschwitz, která došla ke stejným závěrům jako Leuchter. A stejně jako před ním Leuchter, i Rudolf utrpěl zkázu kariéry a manželství, a protože Německo k těmto záležitostem přistupuje tvrději, nakonec si za svou vědeckou drzost odeseděl pět let vězení.

Nejnověji Dr. Nicholas Kollerstrom, který strávil jedenáct let jako historik vědy na univerzitě University College v Londýně, potkal stejný osud v roce 2008. Jeho vědecké zájmy o holocaust vyvolaly mediální vlnu hanění. vyhozen s jednodenním předstihem a stal se prvním členem své výzkumné instituce, který byl kdy vyloučen z ideologických důvodů. Předtím poskytl příspěvek Isaaca Newtona pro obrovskou biografickou encyklopedii astronomů a nejprestižnější americký vědecký časopis požadoval, aby bylo celé dílo rozdrceno, čímž bylo zničeno dílo více než 100 spisovatelů, protože bylo smrtelně poskvrněno tím, že měl takový darebný přispěvatel. . Tuto nešťastnou osobní historii vylíčil jako úvod do své knihy *Breaking the Spell z roku 2014*, což všude doporučuji.

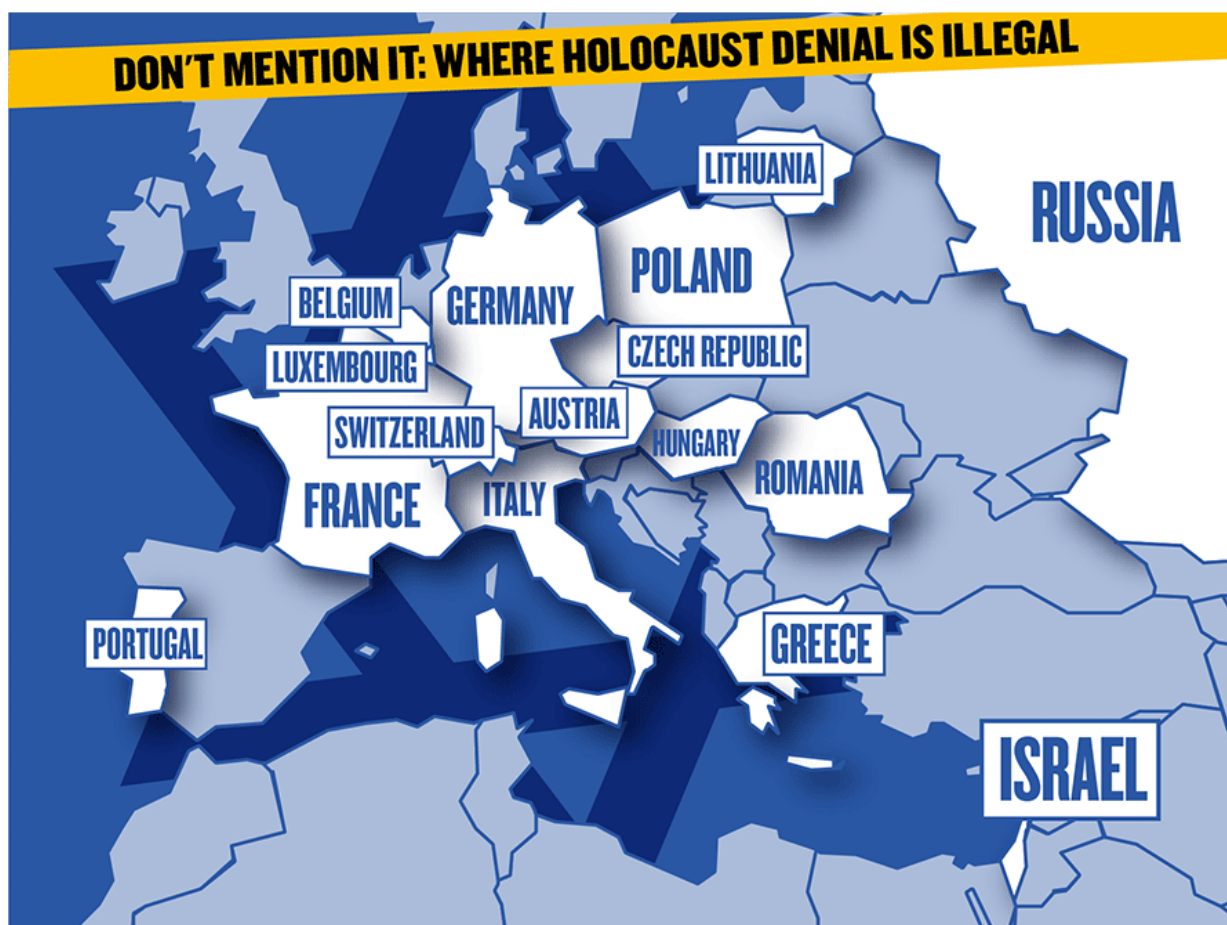
Kollerstromův text účinně shrnuje mnohé z novějších důkazů o popírání holocaustu, včetně oficiálních knih o smrti v Osvětimi vrácených Gorbačovem po skončení studené války, které naznačují, že úmrtnost Židů byla asi o 99 % nižší, než se všeobecně věřilo. Kromě toho, židovská úmrtí ve skutečnosti vykazovala prudký pokles, jakmile dorazily bohaté zásoby Cyklonu B, přesně v rozporu s tím, co by se dalo očekávat podle konvenčního popisu. Diskutuje také o zajímavých nových důkazech obsažených v britských válečných dešifrovacích dešifrech veškeré německé komunikace mezi různými koncentračními tábory a berlínským velitelstvím. Velká

část tohoto materiálu je prezentována v zajímavém dvouhodinovém rozhovoru na *Red Ice Radio* , který je pohodlně dostupný na YouTube:

[Odkaz na video](#)

Životy a kariéry velmi značného počtu dalších jednotlivců následovaly stejnou nešťastnou sekvencí, která ve velké části Evropy často končí trestním stíháním a uvězněním.

Nejpozoruhodnější je, že německá právnička, která začala být příliš odvážná ve svých právních argumentech, se brzy přidala ke svému klientovi za mřížemi, a v důsledku toho bylo pro obviněné popírače holocaustu stále obtížnější zajistit si účinné právní zastoupení. Podle Kollerstromových odhadů v současnosti v Evropě slouží mnoho tisíc jedinců za popírání holocaustu.

Mám dojem, že na konci 60. let staré země sovětského bloku většinou přestaly věznit lidi pouze za zpochybnění marxisticko-leninských dogmat a rezervovaly svá politická vězení pouze pro ty, kdo se aktivně organizují proti režimu, zatímco s popíráním

holocaustu se dnes zachází mnohem tvrději. móda. Jeden jasný rozdíl je v tom, že skutečná víra v komunistickou doktrínu se úplně vytratila téměř do ničeho, dokonce i mezi samotným komunistickým vedením, zatímco holokaustismus je v dnešní době stále ještě mladá a hluboce zakořeněná víra, alespoň v malé části populace, která působí nesmírně neúměrně. vliv na naše veřejné instituce.

Dalším zřejmým faktorem je mnoho miliard dolarů, které jsou v současnosti v sázce v tom, co Finkelstein výstižně charakterizoval jako „průmysl holocaustu“. Například se nyní znovu otevírají potenciálně obrovské nové nároky vůči Polsku kvůli židovskému majetku, který byl ztracen nebo zabaven během druhé světové války. V Americe je situace poněkud odlišná a náš První dodatek stále chrání popírače holocaustu před uvězněním, i když snahy ADL a různých dalších skupin kriminalizovat „nenávistné projevy“ jsou jasně zaměřeny na konečné odstranění této překážky. Mezitím se však k dosažení stejných cílů často používají ochromující sociální a ekonomické sankce.

Dále byly postupně přesvědčovány nebo koptovány různé internetové monopoly, aby zabránily snadnému šíření nesouhlasných informací. V posledních letech se v médiích objevily příběhy, že Google cenzuruje nebo přesměrovává své výsledky vyhledávání holocaustu od těch, kteří zpochybňují oficiální narativ. Ještě hrozivější je, že Amazon, náš současný téměř monopolní prodejce knih, loni podnikl bezprecedentní krok a zakázal tisíce děl popírání holocaustu, pravděpodobně aby „nezmátly“ zvědavé čtenáře, takže je štěstí, že jsem si pár svých koupil. let dříve. Tyto paralely s Georgem Orwellem 1984 jsou opravdu dost nápadné a „železná opona nad Amerikou“, před kterou Beaty varoval ve své knize s tímto názvem z roku 1951, se zdá být mnohem blíže k tomu, aby se stala úplnou realitou.

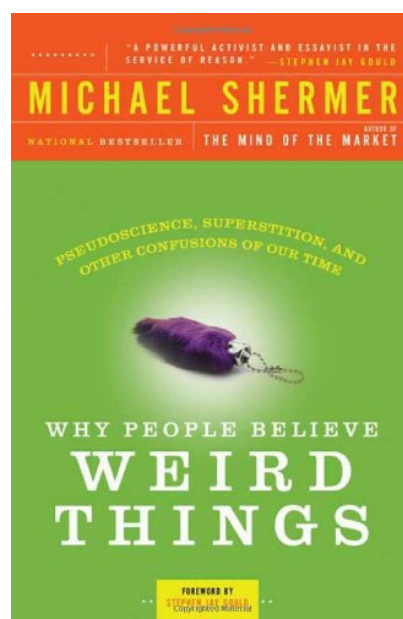
Různé osobnosti v komunitě popírání holocaustu se pokusily zmírnit tento informační blacklist a Dr. Rudolf před časem založil webovou stránku HolocaustHandbooks.com, která umožňuje zakoupit velké množství klíčových svazků nebo je snadno číst online v různých

různých formátů. Rostoucí cenzura ze strany Amazonu, Googlu a dalších internetových monopolů ale značně snižuje pravděpodobnost, že se s informacemi kdokoli snadno setká. Je zřejmé, že většina zastánců konvenčního vyprávění o holocaustu by raději vyhrála své bitvy na rovných polích analýzy, než aby využila ekonomických nebo administrativních prostředků ke zneschopnění svých protivníků. Ale viděl jsem jen málo důkazů, že v tomto ohledu zaznamenali nějaký vážný úspěch.

Kromě různých knih od Lipstadta, o kterých jsem zjistil, že jsou nekvalitní a docela nepřesvědčivé, se zdá, že jedním z nejenergičtějších zastánců holocaustu za posledních několik desetiletí byl Michael Shermer, redaktor časopisu Skeptic, který si *vysloužil* své tituly z psychologie a dějin vědy.

Přihlaste se k odběru nových sloupců

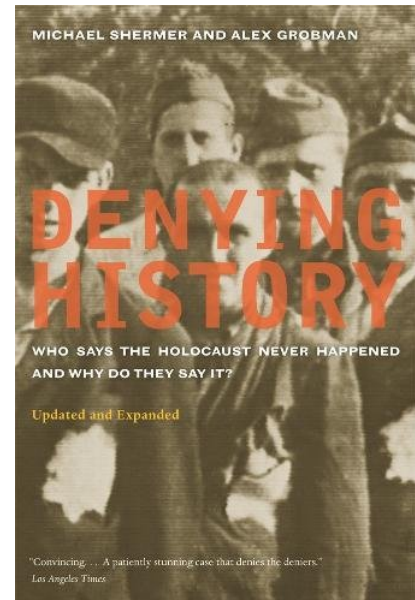
V roce 1997 publikoval *Why People Believe Weird Things*, ve snaze odhalit všechny druhy iracionálních přesvědčení populárních v určitých kruzích, přičemž podtitul knihy je popisuje jako „pseudověda“ a „pověra“. Jeho titulní text se soustředil na ESP, mimozemské únosy a čarodějnictví, ale vyvracení popírání holocaustu bylo jedinou největší částí této knihy, která zahrnovala tři plné kapitoly. Jeho diskuse o tomto posledním tématu byla poněkud povrchní a pravděpodobně podkopala svou důvěryhodnost tím, že to seskupil se svým odhalením vědecké reality „rasy“ jako podobný pravicový omyl, který byl také již dávno vyvrácen mainstreamovými vědci. Pokud jde o posledně uvedený problém, pokračoval argumentem, že údajné černobílé rozdíly uváděné v dílech, jako je *The Bell Curve* Richarda Herrnsteina a Charlese Murraye byl zcela pseudovědecký nesmysl a zdůraznil, že knihy a podobné knihy byly propagovány stejnými pronacistickými skupinami, které obhajovaly popírání holocaustu,

příčemž tyto dvě zhoubné doktríny spolu úzce souvisely. Shermer naverboval harvardského profesora Stephena Jay Goulda, aby napsal předmluvu pro svou knihu, a to vyvolává vážné otázky o jeho znalostech nebo jeho úsudku, protože Gould je široce považován za jeden z nejznámějších vědeckých podvodů konce dvacátého století. V roce 2000 se Shermer vrátil do bitvy a vydal publikaci Popírání historie, zcela zaměřenou na vyvrácení popírání holocaustu. Tentokrát jako svého spoluautora naverboval učence holocaustu Alexe Grobmana a ocenil velkorysou finanční podporu, které se mu dostalo od různých židovských organizací. Zdálo se, že velká část textu se zaměřuje na psychologii a sociologii popíračů holocaustu a snaží se vysvětlit, proč lidé mohou věřit tak zjevně absurdním nesmyslům. Těmto otázkám bylo skutečně věnováno tolik prostoru, že byl nucen úplně přeskočit oficiální snížení počtu těl v Osvětimi o 3 miliony jen o několik let dříve, čímž se vyhnul nutnosti vysvětlit, proč tento velký posun neměl žádný dopad. na kanonické postavě holocaustu Šest milionů.

Ačkoli různí spisovatelé, jako je Shermer, mohli být povzbuzeni štědrými finančními dotacemi, aby ze sebe udělali hlupáky, jejich násilnější spojenci na extrémním okraji měli pravděpodobně větší dopad na debatu o holocaustu. Ačkoli soudní a ekonomické sankce mohou drtivou většinu popíračů holocaustu odradit od toho, aby ukázali svou tvář, proti těm otužilým duším, které zůstávají tvrdošíjně nesklonné, bylo často uplatňováno i mimozákonné násilí.

Například během 80. let byly kanceláře a skladovací prostory IHR v jižní Kalifornii vybombardovány a zcela zničeny židovskými militanty. A ačkoliv v Kanadě bylo tradičně málo politického násilí, v roce 1995 byl podobně vybombardován a vypálen velký, zchátralý dům, který sloužil jako rezidence a obchodní kancelář kanadského Ernsta

Zündela, jednoho z předních světových vydavatelů a distributorů literatury popírání holocaustu. k zemi. Zundel již čelil několika trestním stíháním na základě obvinění z šíření „falešných zpráv“ a nakonec si odseděl roky ve vězení, než byl deportován zpět do rodného Německa, kde si odpykal další vězení. Různí další prominentní popírači holocaustu dokonce čelili hrozbám atentátu. Většina historiků a dalších akademických učenců jsou tiché duše a rýsující se hrozba tak vážného teroristického násilí musela mnohé z nich odradit od zapojení se do tak zjevně kontroverzních otázek. Mezitím může neúprosný finanční a společenský tlak postupně vyčerpávat jednotlivce i organizace, což způsobí, že nakonec buď opustí pole, nebo se stanou mnohem méně aktivními, přičemž jejich místa někdy zaberou nováčci.

Rok po útocích z 11. září *JHR* přestalo tisknout. Růst internetu byl pravděpodobně důležitým přispívajícím faktorem, a když se národní zaměření tak prudce přesunulo směrem k zahraniční politice a Blízkému východu, její mateřská organizace IHR se stala mnohem méně aktivní, zatímco velká část probíhající debaty o revizionismu a popírání holocaustu se přesunula na různá další online místa. Ale v určitém okamžiku v průběhu let *JHR* digitalizovalo mnoho stovek svých článků a umístilo je na své webové stránky, přičemž poskytlo přes tři miliony slov obecně velmi kvalitního historického obsahu. Během posledních několika měsíců jsem byl opakovaně překvapen zjištěním, že historici spojení s IHR již dávno publikovali články na témata, která jsou zcela podobná některým mým. Například poté, co jsem publikoval článek o Suvorovově hypotéze, že německý útok na Barbarossa předešel Stalinovu plánovanému útoku a dobytí Evropy, mě někdo informoval, že jeden recenzent obsáhle diskutoval o stejné Suvorovově knize dvacet let dříve v čísle *JHR*. Také jsem objevil několik kousků od CIA přeběhlíka Victora Marchettiho, důležité postavy výzkumníků atentátů na JFK, kterému se v mainstreamových médiích dostalo jen málo pozornosti. Byly tam i články o osudu izraelský útok na USS Liberty, téma téměř zcela vyloučené z mainstreamových médií.

Při náhodném procházení některých archivů jsem byl docela ohromen jejich kvalitou, a protože archivy byly volně dostupné pro kohokoli, aby je mohl znovu publikovat, šel jsem do toho a začlenil jsem je, takže miliony slov z jejich obsahu revizionismu a popírání holocaustu byly mnohem pohodlněji dostupné. zainteresovaným čtenářům. Materiál je plně prohledávatelný a je také uspořádán podle autora, tématu a časového období, s několika ukázkovými odkazy uvedenými níže:

[The Journal of Historical Review, 1980-2002 Issues](#)

Archiv autorů:

Archiv témat:

Takže pro ty, kteří se obzvláště zajímají o popírání holocaustu, může být nyní pohodlně k dispozici více než milion slov takové diskuse, včetně děl mnoha autorů, které si první redaktoři časopisu Reason vážili .

Tajné popírání holocaustu

Stále rostoucí ekonomická a politická moc organizovaných židovských skupin, podporovaná tvorbou hollywoodských obrazů, nakonec vyhrála viditelnou válku a rozdrtila hnutí popírání holocaustu ve veřejné aréně, čímž prosadila konkrétní historický příběh trestním stíháním ve většině Evropy a tvrdým sociálním a ekonomické sankce v Americe. Ale stále existuje tvrdohlavý podzemní odpor, jehož velikost je obtížné odhadnout.

I když můj zájem o holocaust byl vždy spíše minimální, jakmile vznikl internet a výrazně se rozšířil okruh mých přátel a známých, téma se občas objevilo. V průběhu let značný počet zdánlivě racionálních lidí v té či oné době soukromě nechal uklouznout extrémní skepsi vůči různým prvkům kanonického vyprávění o holocaustu a zdálo se, že takové pochybnosti představují pouze špičku ledovce.

Tu a tam někdo z této kategorie mluvil příliš volně nebo se stal terčem odvety v jiné věci a naše média začala přiživovat šílenství obviněními a protiobviněními z popírání holocaustu.

Například během bitev o impeachment na konci 90. let se přívrženci Clintonové domnívali, že prominentní liberální učenec Christopher Hitchens zradil osobní důvěru prezidentského poradce Sidneyho Blumenthala, a novinář Edward Jay Epstein se rozhodl provést odvetu v naturáliích a rozeslal médiím zprávu. obvinil Hitchense, že je tajně popíračem holocaustu. Tvrdil to na večeři v roce 1995 po *Newyorčanovi* Při oslavě výročí vypil Hitchens trochu moc vína a začal svým spolustolovníkům vysvětlovat, že holocaust je jen podvod. Epstein své tvrzení podpořil prohlášením, že byl tak šokován, že si je zapsal do svého osobního deníku. Tyto výmluvné detaily a skutečnost, že většina ostatních svědků vypadala ve svých vzpomínkách podezřele mlhavě, mě přesvědčily, že Epstein měl pravděpodobně pravdu. Brzy propukl hořký spor mezi Hitchensem a Epsteinem.

V roce 2005 Hitchens odsoudil různé odpůrce Bushovy války v Iráku jako antisemity a jako odvetu Alexander Cockburn publikoval několik sloupků *Counterpunch*, které oživily tuto kontroverzi z roku 1999, kdy jsem ji poprvé objevil. Jako pravidelného čtenáře *Counterpunch* mě zaujalo a trochu jsem googloval, rychle jsem našel mediální záznamy o Epsteinových výslovných obviněních. Četné zprávy o incidentu stále přežívají na webu, včetně jedné z NY Daily News a části článku MSNBC, a přestože některé z těch rozsáhlejších zmizely za posledních deset let, mediální text, který si pamatuji, že jsem četl v roce 2005, zůstal zachován na statických HTML stránkách několika webových stránek :

Epstein řekl MSNBC, že Hitchens se 12. února 1995 – ve skutečnosti prakticky před čtyřmi lety – nesprávně vyjádřil o holocaustu, když spolu s dalšími přáteli stolovali v New Yorku.

Epstein byl tak šokován, říká, a považoval Hitchensovy pochybnosti za tak vážné, že šel domů a poznamenal si je do svého deníku!

Podle Epsteinova deníku: „Jakmile se Hitchens usadil v kabině a volně popíjel své bezplatné červené víno, prosadil teorii, která je mnohem objektivnější než cokoliv, co se děje v divadle Hudson. Jeho tezí k šoku všech u stolu bylo, že holocaust byl fikcí vyvinutou spiknutím zájmů zaměřených na ‚kriminalizaci německého národa‘.

"Vysvětlil, že nikdy nebyly nalezeny žádné důkazy o německé masové vraždě - a jaké děsivé artefakty byly nalezeny, byly po události vyrobeny," svěřil se Epstein svému deníku.

„A co svědectví nacistických generálů v Norimberku o táborech smrti,“ zeptal se. Hitchens podle zápisu Epsteinova deníku vysvětlil „. . . aniž by vynechal, že taková přiznání byla získána pod anglo-americkým mučením.“ Epstein se pak zeptal, jak si poznamenal ve svém deníku: „Co se ale stalo Židům v Evropě?“ Hitch pokrčil rameny a řekl: „Mnoho z nich zabili místní vesničané, když utekli, jiní zemřeli přirozenou smrtí a zbytek se dostal do Izraele.

Po přečtení těchto zajímavých sloupků jsem si začal všímat, že sám Cockburn občas poskytl náznaky naznačující, že jeho vlastní osobní názor na holocaust může být poněkud kacírský, včetně jeho tajuplných poznámek, že vytvářet a udržovat obrovské hoaxy bylo ve skutečnosti mnohem jednodušší, než si většina lidí uvědomovala. Jen pár měsíců po svém útoku na Hitchense Cockburn publikoval dvoudílný článek, který silně argumentoval, že nositel Nobelovy ceny míru Elie Wiesel, nejslavnější ze všech přeživších holocaust, byl prostě podvodník . Vždy mě učili, že Cyklon B je smrtící prostředek používaný nacisty k vyhlazování Židů z Osvětimi, a nejasně jsem si uvědomoval, že popírači holocaustu absurdně tvrdili, že tato sloučenina byla místo toho používána jako odvšivovací prostředek v táborech s cílem zabránit šíření tyfu; ale následující rok mě šokovalo zjištění v jednom z Cockburnových sloupků že po desetiletí sama vláda USA používala Cyklon B jako primární odvšivovací prostředek pro imigranty vstupující na její mexické hranice. Vzpomínám si na několik dalších sloupků z poloviny 2000, které tančily kolem otázek holocaustu, ale teď se mi zdá, že je nedokážu najít v archivech *Counterpunch* .

Moje rostoucí uvědomění si před 15 lety, že značné množství dobře informovaných lidí se zdálo být tajnými stoupenci popírání holocaustu, jistě přetvořilo mé vlastní nezpochybnitelné předpoklady o tomto tématu. Občasná zpráva v novinách o odhalení popírače holocaustu a jeho následném stažení a zničení médii snadno vysvětlila, proč postoje veřejnosti k tomuto tématu zůstaly tak jednomyslné. Vzhledem k tomu, že jsem zaneprázdněn jinými věcmi, nemyslím si, že jsem někdy s nikým mluvil na toto kontroverzní téma, nebo dokonce jen výměnou e-mailů, ale měl jsem oči a uši otevřené a mnoho pochybností mi jistě vstoupilo do mysli. Let předtím, než jsem se vůbec obtěžoval číst svou první knihu na toto téma.

Mezitím sehrál hlavní roli souběžný kolaps mé víry v náš oficiální *American Pravda o tolika dalších kontroverzních tématech.*

Jakmile jsem si ke svému zděšení uvědomil, že nemohu uvěřit ani slovu z toho, co naše média a političtí vůdci říkali o významných událostech tady a teď, jejich důvěryhodnost ke kontroverzním událostem tak dávno a daleko úplně zmizela. Z těchto důvodů jsem začal být docela podezřívavý a měl jsem velmi otevřenou mysl ohledně záležitostí holocaustu, když jsem nakonec začal číst knihy o obou stranách problému v důsledku sporu o *důvod* .

Budoucnost popírání holocaustu

Zdá se, že mnoho let po konci druhé světové války bylo napsáno jen velmi málo o závažném tématu nyní známém jako holocaust. Ale od 60. let 20. století zájem tak enormně vzrostl, že bylo vyrobeno mnoho tisíc nebo dokonce desetitisíce svazků o této kdysi ignorované události. Proto patnáct nebo dvacet knih, které jsem osobně přečetl, je jen zlomek z toho celkového počtu.

Do studia tohoto rozsáhlého a složitého tématu jsem investoval jen několik týdnů čtení a výzkumu a mé znalosti jsou zjevně zakrnělé znalostmi značného počtu jedinců, kteří takové činnosti zasvětili mnoho let nebo desetiletí svého života. Z těchto důvodů musí analýza, kterou jsem uvedl výše, jistě obsahovat četné zející chyby,

keré by jiní mohli snadno opravit. Ale někdy si nováček může všimnout věcí, které by hluboce zapojeným profesionálům normálně uniklo, a může také lépe porozumět perspektivám těch, kteří tomuto tématu také nikdy nevěnovali velkou pozornost.

Jakékoli závěry, které jsem vyvodil, jsou zjevně předběžné a váha, kterou by jim měli ostatní přikládat, musí absolutně odrážet můj přísně amatérský status. Jako outsider zkoumající toto sporné téma si však myslím, že je mnohem pravděpodobnější než ne, že standardní vyprávění o holocaustu je přinejmenším v podstatě nepravdivé, a dost možná téměř zcela nepravdivé.

Navzdory této situaci se silné mediální zaměření na podporu holocaustu během posledních několika desetiletí povýšilo na ústřední pozici v západní kultuře. Nepřekvapilo by mě, kdyby v současné době zaujímá v myslích většiny obyčejných lidí větší místo než druhá světová válka, která ji zahrnovala, a proto má větší zjevnou realitu.

Některé formy sdílených přesvědčení však mohou být míle široké, ale palec hluboké, a náhodné předpoklady jedinců, kteří daný předmět nikdy ve skutečnosti nezkoumali, se mohou rychle změnit. Také lidová síla doktrín, které byly dlouho udržovány na místě přísnými sociálními a ekonomickými sankcemi, často podporovanými trestními postihy, může být možná mnohem slabší, než si kdokoli uvědomuje.

Ještě před třiceti lety se komunistická vláda nad SSSR a jeho spojenci z Varšavské smlouvy zdála naprosto trvalá a neotřesitelná, ale kořeny této víry zcela vyhnily a nezanechaly za sebou nic víc než prázdnou fasádu. Pak jednoho dne přišel poryv větru a celá gigantická stavba se zhroutila. Nepřekvapilo by mě, kdyby naše současné vyprávění o holocaustu nakonec postihlo stejný osud, možná s neblahými důsledky pro ty, kdo jsou příliš úzce spjati s jeho udržováním.

Související četby:

[Přihlaste se k odběru nových sloupců](#)

• Kategorie: Historie , Ideologie • Štítky: Klasika , Americká média , Americká pravda , Cenzura , Holocaust , Židé , nacistické Německo , 2. světová válka

Americká série Pravda

- Život a odkaz generálporučíka Williama Odoma
8. září 2008 • 2 500 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Měl Rambo pravdu?
25. května 2010 • 1 300 slov • 90 komentářů
- Vzestup Číny, pád Ameriky
17. dubna 2012 • 7 000 slov • 438 komentářů
- Čínský melamin a americký Viox: Srovnání
17. dubna 2012 • 1 800 slov • 69 komentářů
- Mýtus americké meritokracie
28. listopadu 2012 • 26 200 slov • 254 komentářů
- Naše americká Pravda
29. dubna 2013 • 4 500 slov • 161 komentářů
- Americká Pravda: Televize reality
6. května 2013 • 900 slov • 18 komentářů
- Americká Pravda: Sudy střelného prachu a jisker
17. května 2013 • 1 200 slov • 4 komentáře
- American Pravda: ZeroHedge
31. května 2013 • 800 slov • 28 komentářů
- American Pravda: „Liberal Bias“
5. června 2013 • 1 200 slov • 14 komentářů
- American Pravda: Who Shot Down Flight MH17 in Ukraine?
August 14, 2014 • 2,100 Words • 315 Comments
- John McCain: When "Tokyo Rose" Ran for President
March 9, 2015 • 4,200 Words • 268 Comments
- The Myth of American Meritocracy and Other Essays
March 4, 2016 • 1,800 Words • 28 Comments
- American Pravda: The Legacy of Sydney Schanberg
July 13, 2016 • 3,500 Words • 155 Comments

- [American Pravda: Relying Upon Maoist Professors of Cultural Studies](#)
July 18, 2016 • 1,900 Words • 66 Comments
- [American Pravda: Will There be a *Spotlight* Sequel to *The Killing Fields*?](#)
July 25, 2016 • 2,700 Words • 48 Comments
- [American Pravda: Mass Deaths and Morning Newspapers](#)
August 1, 2016 • 1,700 Words • 85 Comments
- [John McCain's "Tokyo Rose" Propaganda Broadcast---Now Found and Released!](#)
August 5, 2016 • 400 Words • 44 Comments
- [American Pravda: Did the US Plan a Nuclear First Strike Against Russia in the Early 1960s?](#)
August 15, 2016 • 2,500 Words • 228 Comments
- [American Pravda: Was General Patton Assassinated?](#)
August 22, 2016 • 2,400 Words • 524 Comments
- [American Pravda: Alexander Cockburn and the British Spies](#)
August 29, 2016 • 2,700 Words • 301 Comments
- [American Pravda: How the CIA Invented "Conspiracy Theories"](#)
September 5, 2016 • 2,600 Words • 495 Comments
- [American Pravda: The KKK and Mass Racial Killings](#)
September 19, 2016 • 3,200 Words • 555 Comments
- [American Pravda: The Destruction of TWA Flight 800](#)
September 26, 2016 • 2,800 Words • 398 Comments
- [American Pravda: Breaching the Media Barrier](#)
October 24, 2016 • 2,500 Words • 208 Comments
- [The Remarkable Historiography of David Irving](#)
June 4, 2018 • 1,700 Words • 593 Comments
- [American Pravda: When Stalin Almost Conquered Europe](#)
June 4, 2018 • 4,200 Words • 806 Comments
- [American Pravda: Our Great Purge of the 1940s](#)
June 11, 2018 • 5,500 Words • 274 Comments

- [American Pravda: The JFK Assassination, Part I - What Happened?](#)
June 18, 2018 • 4,800 Words • 1,255 Comments
- [American Pravda: The JFK Assassination, Part II – Who Did It?](#)
June 25, 2018 • 8,000 Words • 1,032 Comments
- [American Pravda: Our Deadly World of Post-War Politics](#)
July 2, 2018 • 5,700 Words • 330 Comments
- [American Pravda: Post-War France and Post-War Germany](#)
July 9, 2018 • 6,600 Words • 543 Comments
- [American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#)
July 16, 2018 • 7,800 Words • 1,661 Comments
- [American Pravda: The Bolshevik Revolution and Its Aftermath](#)
July 23, 2018 • 6,900 Words • 928 Comments
- [American Pravda: The Nature of Anti-Semitism](#)
July 30, 2018 • 5,500 Words • 673 Comments
- [American Pravda: Jews and Nazis](#)
August 6, 2018 • 6,900 Words • 624 Comments
- [American Pravda: Holocaust Denial](#)
August 27, 2018 • 17,600 Words • 2,327 Comments
- [American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#)
September 10, 2018 • 11,000 Words • 2,384 Comments
- [American Pravda: The ADL in American Society](#)
October 15, 2018 • 7,300 Words • 752 Comments
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words
- [American Pravda: Racial Discrimination at Harvard](#)
October 22, 2018 • 10,300 Words • 578 Comments
- [American Pravda: Amazon Book Censorship](#)
March 11, 2019 • 7,600 Words • 694 Comments
- [American Pravda: How Hitler Saved the Allies](#)
May 13, 2019 • 8,300 Words • 947 Comments
- [Americká Pravda: Tajemství vojenské rozvědky](#)
10. června 2019 • 12 500 slov • 1 620 komentářů

- Americká Pravda: Síla organizovaného zločinu
15. července 2019 • 13 000 slov • 659 komentářů
- Americká pravda: John McCain, Jeffrey Epstein a Pizzagate
29. července 2019 • 6 400 slov • 938 komentářů
- American Pravda: Pochopení druhé světové války
23. září 2019 • 20 500 slov • 1 488 komentářů
- American Pravda: Mossad Assassinations
27. ledna 2020 • 27 300 slov • 1 081 komentářů
- American Pravda: Naše koronavirová katastrofa jako Blowback biovátky?
21. dubna 2020 • 7 400 slov • 1 638 komentářů
- Americká Pravda: Naše sporné volby
14. ledna 2021 • 2 000 slov • 627 komentářů

Nedávno od autora

- Konfrontace zbabělosti krajní pravice o rase
- Americká Pravda: Hranice mediální korupce
- Atentát na Vladimira Putina?
- Zabil ruský raketový útok 200 důstojníků NATO v ukrajinském bunkru?
- Neocons a jejich vzestup k moci

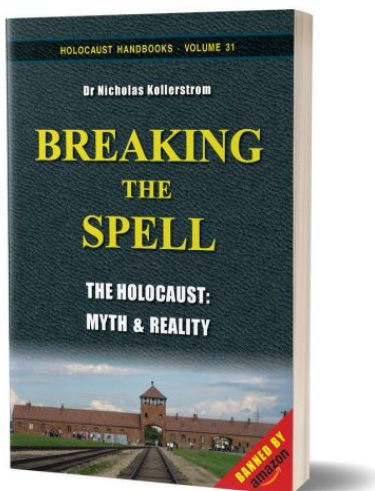
Související kusy od autora

- American Pravda: Pochopení druhé světové války
- American Pravda: Putin as Hitler?
- Americká Pravda: Židé a nacisté
- Americká pravda: Elon Musk, Kanye West a mnohem riskantnější cíle
- Americká Pravda: Tajemství vojenské rozvědky

Souvisejícího zájmu

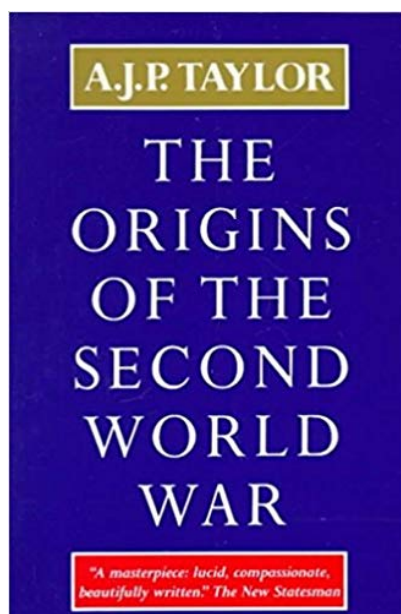
Alan Sabrosky

Prolomit kouzlo

Holocaust: Mýtus a realita, Přehled knihy Dr. Nicholase Kollerstroma

Antony C. Černý

American Pravda: Pochopení druhé světové války • 2h31m

Utvářející událost našeho moderního světa

Ron Unz

[← Americká pravda: Židé a nacisté](#)[American Pravda: 9/11 Conspiracy Theories](#) →

All Comments Hidden • Show [2,327 Comments](#) • [Reply](#)
Personal Classics

[American Pravda: Holocaust Denial](#) • [2h8m](#)

Analyzing the History of a Controversial Movement

Ron Unz

• [2,327 Comments](#)

[American Pravda: Oddities of the Jewish Religion](#) • [55m](#)

The Surprising Elements of Talmudic Judaism

Ron Unz

• [1,661 Comments](#)

[American Pravda: Mossad Assassinations](#)

The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?

Ron Unz

• [1,081 Comments](#)

[American Pravda: Jews and Nazis](#) • [50m](#)

The Hidden History of the 1930s and 1940s

Ron Unz

• [624 Comments](#)

[How Social Darwinism Made Modern China](#) • [52m](#)

A thousand years of meritocracy shaped the Middle Kingdom.

Ron Unz

• [171 Comments](#)

[American Pravda: Understanding World War II](#) • [2h31m](#)

Utvářející událost našeho moderního světa

Ron Unz

• [1,488 Comments](#)